

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXV. ročník

číslo 4/duben 2019

VÍTEJTE!

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

Neděle	9.30	bohoslužby (1. neděle v měsíci rodinné, 3. neděle sv. Večeře Páně)
	14.00	bohoslužby „Společenství Kristovo“
	17.00	<i>Křesťané evangelické víry</i> (v ukrajinštině)
Pondělí	18.00	Rozrost (setkání střední generace, vždy 1. pondělí v měsíci)
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.00	společné čtení nábožensky vzdělavatelné knihy
	9.00	hEaVEN (setkání malých dětí s rodiči)
	14–15	úřední hodiny faráře (předchozí tel. domluva doporučena!)
Středa	17–18	práce na skalce + posezení u kávy (od jara do podzimu)
	18.00	biblická hodina
	19.00	loutnový koncert (R. Měřinský a jeho hosté, 2. středa v měsíci)
Čtvrtek	17.30	mládež
Pátek	15.30	dorost
	18.00	předkřesťně-konfirmační příprava
	22–01	noční modlitební stráž „Ambasáda Boží“ (ukrajinsko/rusko-jazyčně)
Sobota	12–17	rehabilitační centrum EXIT – pomoc lidem bez domova (1. a 3. sobota v měsíci)

DALŠÍ INFORMACE na předposlední straně časopisu

Obsah

Vítejte	2	Vděčná vzpomínka na L. Rejchrtu · 21	
Za sborového života	3	Velikonoční slovo	24
Z březnového staršovstva		Ludka Rejchrtu z roku 2000	
Pozvánky a program		Úzká sonda	25
Zpráva staršovstva	4	do života amerických luteránů	
o životě sboru, zápis ze sborového shrom. (volba kazatele)		Kvízy br. Čujana	28
Pozvánky		Hesla	29
Koncerty bez opony	10	Kolik lidí na světě mluví česky?	
Sederová slavnost	11	Prosba o modlitby	31
Dorost: Potopa světa	12	z dětského časopisu Kroky	
Dorost: Král je mrtev	13	Seznamte se!	32
Projekt DOMA	14	s Martinem Pincem sr.	
čistě ženská záležitost		Glosa anonymního evangelíka	36
Dětská misie a LEGO párty	16	Navarský dialekt	40
Rozrost	20	Inzerce	42
		Kontaktní informace, tiráž	43

ZE SBOROVÉHO ŽIVOTA

Z BŘEZNOVÉHO STARŠOVSTVA

Staršovstvo se sešlo 11. března na své 795. schůzi. Přítomni Tomáš Bedrník, Dušan Bruncko, Marta Drápalová, Jiří Holý, Iva Jungwirthová, Lubor Kolář, Jaroslav F. Pechar, Marie Procházková, Jitka Zvánovcová, Milada Borovská, Jaroslav Kulhan a Martina Thomsonová.

Biblický úvod měl Jiří Holý (postní kázání Marka Zikmunda na text Evangelia podle Lukáše, 13. kapitola, verš 1 až 9).

Staršovstvo poděkovalo všem, kdo se podíleli na dětské legopárty, která se u nás konala 9. 3. Akce byla úspěšná, účastnilo se asi sedm desítek dětí.

Staršovstvo se zabývalo přípravou sborového shromáždění, které se uskutečnilo v neděli 24. 3. 2019.

Staršovstvo odsouhlasilo vyplnění evidenčního dotazníku ze seniorátu a výkazy hospodaření za rok 2018.

Na rekonstrukci bytu pro novou farářku v Jičíně se ve sbírce vybralo 10 400 korun. Staršovstvo tuto částku doplní o dalších 20 tisíc.

Do EVENU byl umístěn návrh na obsluhu sporáku.

25. prosince bude Česká televize přenášet naše vánoční bohoslužby.

POZVÁNKY A PROGRAM

- 10. 4. (středa) 19.00 koncert Rudolfa Měřinského
- 12. 4. (pátek) 18.00 Vinice (křesťansko-židovské společenství, EVEN)
- 14. 4. 9.30 bohoslužby, Květná neděle, J. F. Pechar
- 17. 4. (středa) 18.00 Vinice – Sederová večeře (biblická hodina)
- 19. 4. 17.00 bohoslužby, Velký Pátek, J. F. Pechar, M. Pfrann (Večeře Páně)
- 21. 4. 9.30 bohoslužby, neděle velikonoční, M. Pfrann (Večeře Páně)
- 5. 5. 9.30 rodinné bohoslužby, M. Pfrann
- 24. 5. Noc kostelů

ZPRÁVA STARŠOVSTVA

o životě a stavu sboru

přednesená kurátorem Tomášem Bedrníkem

Praha-Braník, výroční sborové shromáždění 24. 3. 2019

Milé sestry, milí bratři, vážení hosté

Centrem sborového života jsou nedělní bohoslužby s kázáním Božího slova. Účastní se jich 100 až 140 lidí od nejmenších po nejstarší. Jen v období letních prázdnin se účast na bohoslužbách pohybuje okolo 40 až 70 účastníků. Díky Janu Lukášovi máme naprosto přesná čísla.

Kazatelskou službou nám většinou posloužil náš farář Jaroslav F. Pechar, dále Aleš Drápal, Pavel Hanych, Samuel Hejzlar a od září 2018 se vedení různých částí bohoslužeb i bohoslužeb celých aktivně účastní i vikář Michael Pfann. V letních měsících a ve vánočním období nám službou slova posloužili i bratři Pavel Sivák, Aleš Hoznauer, Martin Arden, Matěj Cepl, Daniel Bartoň, Jonáš Plíšek, Zvonimír Šorm a sestra Eliška Havelková. Pestrost kazatelských přístupů a důrazů je jistě dalším obohacením pro posluchače.

Každou první neděli v měsíci se konají „rodinné služby Boží“, kdy děti neodcházejí se svými učiteli z hlavního sálu kostela, ale účastní se celých bohoslužeb společně s rodiči. Kázání bylo vždy připraveno s ohledem na děti a občas byla použita i na plátna promítaná prezentace. Děti svými otázkami či odpověďmi aktivně tvořily výklad Božího slova i obsah budoucích přímluvných modliteb.

Každou třetí neděli v měsíci byla vysluhována svátost Večeře Páně. Kromě bratra faráře Pechara a vikáře Pfanna se vysluhování účastnili i Pavel Novotný, Jan Amos Dus, Dušan Bruncko nebo další pověření členové staršovstva.

Kázání Božího slova z úst bratra faráře Pechara byla vždy velmi dobře biblicky zakotvená ve Starém i Novém zákoně. Zřetelně z nich vyznívá apel k aplikaci víry ve vztazích, aktuálních situacích, konkrétních činech milosrdenství, pozornosti, účasti i pomoci. Bylo nám jasně ukazováno, že z Boží strany je skrze Kristovu oběť vše připraveno, abychom my mohli žít svoji víru ve společenství, rodinách, skupinkách, pracovištích, školách a ve vškerých mezilidských vztazích.

Kázání Jaroslava Pechara nám nabízejí nové úhly pohledu na biblické příběhy i přenesení jejich poselství do dnešní doby. Varují před přeceňováním duchovních zážitků, ale vybízejí k radosti ze zjištění, že i já jsem Božím nástrojem, nástrojem pokoje, povzbuzení, milosrdenství a lásky. (A ta radost, když poznám, že si mě Pán Bůh použil, je opravdu velká.) A že smím být Božím nástrojem kdekoliv a kdykoliv, nejen v kostele a v neděli. Z kázání Jaroslava Pechara je zřejmé vedení k odpovědnosti za svůj duchovní život skrze modlitbu, čtení Bible, vyznávání hříchů, společenství a službu.

Kázání Božího slova z úst Aleše Drápala se nevyhýbala kontroverzním biblickým tématům. Alešovo obdarování jevy a skutečnosti pojmenovat, dát do souvislosti a najít to pomyslné ostří nože, kde a kdy dochází k rozhodnutím, je darem pro nás pro všechny. Odhalování skrytých hrozeb a pokušení, kterým čelily biblické postavy a z toho plynoucí poučení a povzbuzení pro nás, je významnou složkou služby slova Aleše Drápala, která je jistě stvrzována jeho velkou životní zkušeností a pokorou.

Budoucí farář a náš milý vikář Michael Pfann se zhostil své role farářského učedníka ku prospěchu branického sboru. Bylo nám potěšením sledovat jeho velké zlepšení po formální stránce kázání i v řečnické vytříbenosti, ale zejména v duchovní závažnosti jeho kázání. Zpočátku Michael kázal „duchovní mléko“ později již i „hutný duchovní pokrm“. Přejeme jemu i jeho rodině, aby skrze ně Duch Svätý jednal.

Protože nedělní bohoslužby s kázáním Božího slova a vysluhováním svátostí jsou jedním z hlavních pilířů života branického sboru, je třeba poděkovat všem, kdo kázáním posloužili společnému růstu. Pevně věříme, že Duch Svätý skrze ně promlouvá ke každému posluchači a dává vnuknutí i sílu ke změně a uzdravení.

Pastýřská práce v branickém sboru se realizuje nejen skrze osobu faráře, ale v duchu všeobecného kněžství v podstatě v každém vztahu, kde se dva neb tři sejdou ve jménu Páně. Mnohé sestry a bratři se jako laici podílejí na různých aktivitách a službách ve sboru, kde každý svým způsobem a podle svých obdarování naplňuje Kristovo velké poslání: „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky...“

Laická služba je v zásadě dvojího druhu – a to pravidelně, a občas. Konkrétní názvy katechetických shromáždění a počty účastníků jsou promítány na plátna. Upřesňuji, že promítaná čísla jsou za rok 2018. Moje zpráva však zmiňuje události od minulého výročního sborového shromáždění do dneška. Dílčí zprávy vyšly v posledním čísle a vyjdou v příštím čísle našeho časopisu Brána.

Mezi pravidelné služby ve sboru zajišťované laiky patří hlavně **nedělní škola**. Za vedení týmu učitelů a koordinaci nedělní s bratrem farářem děkuji Miriam Žilkové a všem dalším vyučujícím: Kateřině Zvánovcové, Marcele Kolářové, Anně Burjánkové, Janě a Ondrovi Erneiovým, Magdaleně Slabé a Filipu Žilkovi. Mým velkým snem je, aby v neděle vykládal Boží slovo ještě nějaký další muž.

Další pravidelnou aktivitou sboru jsou **dorosty**. Za vedení mladšího dorostu děkujeme Adéle Bedrníkové, Veronice Mazné, Pavlíně Kroužkové a občas pomáhám i já. Tým staršího dorostu tvoří: Kristýna Plháková, Tadeáš Friedrich, Tomáš Plhák a Mikuláš Fantys. Oba dorosty pořádají kromě pravidelných pátečních setkání i zhruba jednou za dva měsíce jedno- až pětidenní výpravy. Všichni dorostoví vedoucí se také účastní některého z branických táborů.

Mám radost, že se opět začala scházet **mládež**. Jádro účastníků mládeže tvoří právě dorostoví vedoucí, čímž přirozeně dávají ostatním příklad vlastní aktivní služby a poté čerpají síly z programů a společenství mládeže.

Od října 2018 vznikla nová aktivita sboru a tou je **dětský klub hEaVEN**. Účastní se ho maminky a případně babičky s úplně malými dětmi. Přípravy programu a výtvarky se dočasně ujala Adéla Bedrníková. hEaVEN se koná vždy v úterý od 9.00 do 12.00.

V kostele se pravidelně se schází **modlitební skupina**, kterou koordinuje Daniel Pinc, další modlitební skupinky se schází v bytech členů sboru. Společné čtení knihy koordinuje Michal Mazný a Lenka Karlíková.

Členové staršovstva se střídají každou neděli v přípravné, vítací a ohláškové službě.

Díky Jarce Pecharové, Evě Borecké a Miladě Borovské za vždy čerstvou **květinu** ve váze na stole Páně!

Děkujeme Václavovi Vaněčkovi za věrné provozování a zásobování **Kavárny** po bohoslužbách a všem sestřám, které donesly něco dobrého k jídlu a mléko do kávy. Milovníci kvalitní kávy jistě ocenili službu Zuzany Drápalové u nového **kávovaru**.

Děkujeme Lence Pecharové za koordinaci křesťanské služby, která vozí seniory na bohoslužby i na biblickou hodinu. Jmenovitě **řidičům**: Jaroslavu Kulhanovi, Katce Svobodové, Štěpánu Trojanovi, Jarce Pecharové, Tomáši Buckimu, Lídě Holé a Prokopu Stralczyńskému.

Děkujeme Milošovi Pecharovi, Heleně Petrové a Janě Stralczyńské za **varhanní doprovody** písní a Tomáši Bedrníkovi s Branickým komorním sborem za každoměsíční **hudební doprovod** bohoslužeb.

Děkujeme muzikantům za doprovody písní při rodinných nedělích, svatbách i pohřbech a vánoční hře. Osobně přeji Danieli Pincovi inspiraci z Ducha a radost ze služby hudbou.

Máme radost ze skupiny rodin s menšími dětmi, jejíž členové zorganizovali pro ostatní Drakiádu, Broučkový lampionový průvod a Řádění v tělocvičně. Magdalena Slabá a Marie Jelínková také neúnavně zvelebují malý sálek (za zvukotěsným oknem).

Rodiče malých dětí svépomocně zbudovali za kostelem pískoviště, přístřeší pro kočárky a instalovali provazochodecký popruh. V závěrečném stadiu je i jednání s magistrátem o zřízení horolezecké cesty a upevnění jistícího a slaňovacího kruhu na skálu za pískovištěm.

Václav Vaněček se skoro sám stará o údržbu a obnovu skalek před kostelem. Pavel Jungwirth seče trávníky a zajišťuje víno pro vysluhování Večeře Páně.

Tomáš Otáhal zajistil deset brigádníků, kteří snižovali terén mezi kostelem a skálou, aby vznikla rovná plocha pro budoucí zatravnění.

Branický sborový časopis Brána převzala po dlouholeté službě Růženy Černé Kateřina Winkelhöferová.

Již třikrát se konalo sejití post-mládežnické generace Rozrost. Duchovním programem posloužili střídavě vikář Pfann a farář Pechar.

S vděčností jsme dali prostor Rudolfu Měřinskému a jeho koncertům. Na vtipné duchovní úvody J. Pechara se začali těšit i milovníci klasické hudby.

Dvakrát se v Evenu konala akce „Pozvi kolemjdoucí na večeri“, kterou organizuje Marek Toušek s pomocí našeho faráře J. F. Pechara.

Historické kvízy bratra Čujana si také našly své diváky a jsou příležitostí ke kreativnímu vyjádření členů sboru, stejně jako interpretační platformy BraníXobě a Abrríl.

Je třeba poděkovat za tábory, vánoční hru a sborovou dovolenou.

Hlavní vedoucí malého tábora v Olešínkách byla již podruhé Michaela Mazná. Dala dohromady mladý a poměrně početný tým vedoucích, který zajistil kvalitní program pro 40 dětí na 14 dní. Jakub Drápal byl hlavním vedoucím tábora pro starší děti – Pecky. Táborový provoz a program realizoval s malým, perfektně sehraným týmem vedoucích. Tomáš Bedrník byl vedoucím dorostového vodáckého splutí řeky Bóbr. Zejména tábory a jejich vedoucí předkládám celému sboru k přímluvným modlitbám.

Vánoční hra s názvem Tak trochu jiný král Artuš podle scénáře a v režii Lídy Holé byla mimo jiné příležitost pro misii mezi dětmi. Mnohé děti, které hrály ve hře, se při dalších návštěvách kostela cítí lépe a snáze nacházejí v kostele kamarády. Lídě i celému ansámblu děkujeme.

Sborová dovolená byla na Českomoravské Vysočině u Zderazi. Celé okolí i hotel byly příjemné. Účastníků bylo kolem 100. Děkujeme Zdeňce Kučerové, Jiřímu Holému a Rut Nývltové. Rutce Nývltové děkuji i za vedení pěveckého sboru nyní, i v době sborovky.

Dáváme prostor Společenství Kristovu a dvěma ukrajinskojazyčným skupinám. Jedna z nich se jednou za čtrnáct dnů (v sobotu) věnuje misijní práci mezi lidmi bez domova, (Rehabilitační centrum EXIT) což velmi oceňujeme, i když to pro nás znamená určité břemeno. V Evenu se koná setkání společenství „Vinice“, které zvláště citlivě vnímá židovské kořeny křesťanství. Sladit termínově tyto a mnohé další aktivity v kostele i v Evenu není vždy jednoduché.

Náš sbor je partnerským sborem pro Středisko celostátních programů a služeb Diakonie ČCE.

Toto středisko se zaměřuje na prevenci obchodování s lidmi, pracuje s migranty, dalšími aktivitami jsou služby pro seniory a osoby se zdravotním postižením Life Tool a Institut důstojného stárnutí. Stále pak funguje služba, se kterou náš sbor spolupracuje nejdéle – Středisko pro zrakově postižené.

Asi nejzřetelnějším projevem této spolupráce jsou známé necky pod nástěnkou. Jmenovat si ale také zaslouží členové sboru, kteří pracují v dozorčí radě tohoto střediska. Jsou to Petr Bísek, Jarka Čierná, Jiřina Chlumská, Iva Jungwirthová, Ondřej Petr, Magdalena Slabá a Kateřina Svobodová. Zpráva o činnosti tohoto střediska je pro zájemce vytištěná k dispozici u bratra faráře a vyjde v dubnové Bráně.

Staršovstvo začalo používat nový program Trello na organizaci úkolů. Doufáme, že se nám tak podaří zefektivnit práci celého staršovstva. Také doufáme, že již brzy bude mít branický sbor nové webové stránky.

Proběhly poslední stavební úpravy v Evenu – zesílení lavic a zalištování podlahy. Vše proběhlo v čase jarních prázdnin. Nedlouho potom proběhla misijní akce **LEGOPÁRTY**, která prověřila všechny parametry Evenu od kuchyně, WC, topení, větrání, audiotechniky, variability nábytku až po celkovou kapacitu prostoru. Celé akce se zúčastnilo 66 dětí. V závěru legopárty pojmul hlavní sál Evenu cca 100 lidí a 8 stolů se stavbami z LEGA (efekt 5 chlebů, 2 ryby).

Jistě bych v děkování za to, co se v minulém roce z Boží milosti v Braníku konalo, mohl pokračovat dále. Určitě jsem na mnoho lidí zapomněl, o spoustě služeb ani nevím. Mnoho služeb je naprosto v tichu a skromnosti konáno k pomoci bližním. Jsem vděčný Pánu za všechny, kteří posílení Božím slovem, svátostmi a obcováním svatých vstupují na Boží vinici a snaží se přiložit ruku k dílu dle svého obdarování. Jsem vděčný za ty, kdo smysl života z Boží milosti teprve objevují. Děkuji milosrdnému Pánu, že má s námi trpělivost.

Děkuji za pozornost.
Tomáš Bedrník

ZÁPIS ZE SBOROVÉHO SHROMÁŽDĚNÍ S VOLBOU KAZATELE, které se konalo dne 24. března 2019 v kostele sboru ČCE Praha 4, Modřanská 118/1821

Sborové shromáždění s volbou kazatele bylo opakovaně svoláváno v ohláškách při nedělních bohoslužbách a dále v zápise ze staršovstva, který vychází ve sborovém časopise Brána a je rovněž umístěn na webových stránkách sboru. V ohlášeních bylo rovněž připomenuto, že sborové shromáždění, které je součástí bohoslužeb, činí platná usnesení za jakéhokoliv počtu přítomných členů. Účetní uzávěrka byla členům sboru vyložena dopředu, jednací pořad byl předem ohlášen.

Shromáždění se konalo v kostele po bohoslužbách od 11 hodin. Přítomno bylo 67 členů s hlasovacím právem a pět hostů. Při prezenci se přítomní členové s hlasovacím právem podepsali u svého jména v seznamu členů.

Shromáždění bylo zahájeno uvítáním a modlitbou kurátora sboru Tomáše Bedrníka.

Předsedou sborového shromáždění byl zvolen aklamací zřetelnou většinou Tomáš Bedrník.

Program:

- 1) Oznámení a schválení jednacího pořadu (Tomáš Bedrník). Pořad byl jasnou optickou většinou schválen.
- 2) Volba zapisovatele, verifikátorů a skrutátorů. Zapisovatelem byl zvolen Jiří Holý, verifikátory Marta Drápalová a J.A. Dus, skrutátory Lukáš Drápal, Tomáš Plhák, Matěj Pokorný a Filip Žilka.
- 3) Zpráva staršovstva o životě a stavu sboru v roce 2018. Přečetl Tomáš Bedrník.
- 4) Zpráva o hospodaření sboru v roce 2018. Přečetl Pavel Novotný.
- 5) Zpráva revizorů hospodaření. Přečetl Jan Winkelhöfer.
- 6) Návrh rozpočtu na rok 2019. Přednesl Pavel Novotný.
- 7) Volba kazatele. Řídil ji Daniel Heller ze seniorátního výboru. Připomenul podmínky a průběh volby podle církevního zřízení a řádů ČCE. Jediným kandidátem je dosavadní kazatel Jaroslav F. Pechar, který kandiduje na pět let, od 1.9.2019 do 31.8.2024. V tajné volbě byl 66 hlasy z 67 oprávněných voličů zvolen Jaroslav F. Pechar. Protokol o volbě bude postoupen seniorátnímu výboru a poté synodní radě.
- 8) Volba revizorů hospodaření. Revizory byli zvoleni Petr Holas a Jan Winkelhöfer.
- 9) Rozprava k předneseným zprávám. B. J. Drápal vznesl dotazy: Má b. farář Pechar nějakou vizi do budoucna?

Bude b. farář kandidovat i na dalších pět let? Uvažuje staršovstvo o druhém faráři? Odpověděli Tomáš Bedrník a Ivo Plhák. B. farář klade důraz na kázání Božího slova, má mnoho aktivit ve sboru i mimo něj. Není typem pastýře, který by vytyčoval nové vize. Staršovstvo považuje za podstatnou otevřenost, kterou b. farář v branickém sboru podporuje. Ivo Plhák vyzval mladší členy sboru, aby za dva roky kandidovali do nového staršovstva.

- 10) Návrh usnesení: Sborové shromáždění bere na vědomí přednesenou zprávu o životě a stavu sboru. Schvaluje staršovstvem předložené a na sborovém shromáždění přednesené dokumenty a návrhy:
 - a) zprávu o hospodaření sboru za rok 2018;
 - b) účetní závěrku za rok 2018;
 - c) rozpočet hospodaření sboru na rok 2019;
 - d) zprávu revizorů.
- 11) Hlasování o přednesených zprávách. Zprávy byly přijaty hlasy přítomných členů, a to jasnou optickou většinou. Usnesení bylo schváleno.
- 12) Různé. Všeobecná diskuse. S. Kučerová navrhla staršovstvu, aby uvažovalo o zřízení účtu v jiné bance. B. J. Drápal se tázal na technický stav budovy fary. B. farář o tom promluvil s Davidem Rejchrtem. Pavel Novotný vyslovil spoko-

jenost s výkazem hospodaření malého tábora (Tomáš Plhák). Sbor vyslovil poděkování b. Pavlu Novotnému za jeho pětadvacetileté obětavé působení ve funkci kontrolora účetnictví. S. M. Žilková se ptala na další postup rekonstrukce kostela. B. Bedrník odpověděl, že vznikla pracovní skupina, které se tím zabývá (Bedrník, J. F. Pechar, Svobodová, Vávra, Matkovský). S. Ewaldová poděkovala řidičům, kteří vozí starší členy sboru na bohoslužby. S. M. Drápalová připomněla průzkum v luterském sboru, který zjistil, že 80 % úkolů vykonává 15 % aktivních členů. Měli bychom si klást otázku: Co můžu pro svůj sbor udělat? Lída Holá připomněla tlačence v Evenu u dveří a u kávovaru a ptala se, zda je možné častěji otvírat druhé dveře. B. Bedrník odpověděl, že je třeba, aby vyrostla tráva před budovou, a že hrozí zablácení podlahy. B. farář Pechar připomněl, že je třeba vracet klíče od Evenu.

13) Shromáždění bylo zakončeno modlitbou (b. farář Pechar) a písní 623 z EZ. ■

POZVÁNKY

KONCERTY BEZ OPONY

Dovolte, abych vás pozval ve středu 10. dubna od 19.00 na již 16. „Koncert bez opony“, který nese půvabný název ZWOLNA A CITEDLNĚ. Hrát na romantickou kytaru bude **Jan-Matěj Rak**. On sám o svém pořadu říká:

Dnešní doba je plna efektu, strhujícího rytmu, tempa a kvapu. V pořadu, který jsem podle písničky svého prapraprastrýce Josefa Antonína Seydla nazval „Zwolna a citedlně“, se snažím o pravý opak: klid, zamyšlení a jemné pocitové nuance v hudbě rozličného druhu.

R. Měřinský

Sederová slavnost - hod beránka

Zelený čtvrtek, 18. dubna 2019 od 17.00 hodin

Kostel Milíče z Kroměříže, Donovalská 2331/53, Praha - Chodov

Na památku vyvedení z Egypta, slavili a dodnes slaví Židé každoročně pesachový seder, slavnost připomínající vysvobození z otroctví v Egyptě a dar svobody. Slaví seder, aby si událost exodu připomenuli a zpřítomnili - a to jak čtením příběhu z knihy Exodus a jeho výkladem, písněmi a rozhovorem, tak také symbolickým jednáním, společným jídlem a obecenstvím kolem stolu, které je velikou oslavou Boží a lásky.

Hod beránka obsahuje mnoho symbolických prvků (odstranění kvasu, mytí rukou, jedení hořkých bylin a nekvašeného chleba, pití čtyř pohárů vína, a další). Vedle toho, že všechny tyto věci připomínaly a zpřítomňovaly Boží zachraňující jednání v minulosti, ukazovaly také dopředu, k příchodu zaslibeného Mesiáše a jeho dílu záchrany světa.

Pesachový seder, hod beránka, slavil se svými učedníky i Pán Ježíš Kristus. Při sederové slavnosti v Jeruzalémě v předvečer svého zatčení, odsouzení a smrti na kříži (při tzv. poslední večeři) pověřil své učedníky, aby jedli chleba a pili víno na jeho památku. Ustanovil tak svátost chleba a vína, eucharistii, večeři Páně.

Když porozumíme tomu, proč a jak se slavil hod beránka, pochopíme ve větší hloubce a šíři tajemství svaté večeře Páně. Nahlédneme mnohem plněji, co znamenala Ježíšova smrt na kříži, proč křesťané nazývají Ježíše Beránkem, obětovaným za hříchy světa. Budeme intenzivněji vtaženi do pašijného a velikonočního dění spásy.

Sederovou slavnost, hod beránka, budeme slavít na Zelený čtvrtek, 18. dubna 2019 od 17.00 hodin, v kostele Milíče z Kroměříže, Praha - Chodov. Předpokládaný konec slavnosti je kolem osmé hodiny.

O tom, co je hod beránka, proč se slaví a jak probíhá, si budeme nejenom povídat, ale budeme sami slavít: jíst zvláštní potraviny ze sederového talíře (třeba karpas, charoset nebo nekvašený chleba), prokládat to slavnostními přípitky, dělat symbolické úkony (umývat si ruce, naklánět se doleva).

Přítom budeme naslouchat zvěsti o Boží záchraně a vyvedení Izraele z otroctví v Egyptě. A také o spáse, kterou svojí obětí na kříži na Golgatě vybojoval Boží Beránek Kristus.

Srdečně vás zveme. Slavnost je otevřená pro všechny, členy sboru i hosty, dospělé i děti.

K účasti na sederové slavnosti je z organizačních důvodů nutné se předem přihlásit (u faráře Michala Šourka), a to nejpozději do neděle 14. dubna 2018. Účastnícký příspěvek na pokrytí nákladů slavnosti dělá cca 150 Kč.

POTOPA SVĚTA

Velikonoční výprava malého dorostu 2019

Sraz: 18. 4. 2019 v 9:15 na Masarykově nádraží u pokladen

Návrat: 22. 4. 2019 tamtéž (čas bude upřesněn)

Výprava je určena pro děti mladšího dorostu (věk: 5 - 13 let)

Cena: 600 Kč

S sebou: spacák, pyžamo, teplé oblečení (2 bundy, čepice, rukavice)!!!, přezuvky, 2x boty na ven (nebo 1 kvalitní pohorky), pláštěnku, hygienické potřeby, tužku, baterku (nejlépe čelovku), kapesní nůž, malý batůžek (stač 1 do rodiny), **lahev s pitím** (min 1l KAZDY!!!), **oběd na čtvrtek** (nejlépe něco do ruky - chleba, houska,...), **PRŮKAZKA NA MHD!!! KARTIČKA POJIŠTĚNCE** (kdo nedával kopii již dříve), dobrá nálada

Přihlašování + bližší info? do 10. 4. 2019 (kapacita je omezená!!!) na adela.bedrmikova@gmail.com

KRÁL JEMRTEV

Král všech trpaslíků, vévoda pod Horou a držitel řádu drudak'ak („ti, co nevycházejí moc na čerstvý vzduch“) Richard Konison zemřel v úctyhodném věku krátce po oslavě svých 195. narozenin. Nalezen byl na válenci ve své osobní těžební šachtě, kde se oddával cinkání kladiv a krumpáčů.

At žije nový král

Většina Trpaslídstva volá po brzké volbě, aby se zabránilo zbytečným nepokojům, ale volba krále trpaslíků bývá obvykle komplikovaná, protože hlasovací právo nemají pouze staré trpasličí rody Kolifů, ale také trpasličí lid, král trolů, důlní inspektorát a další. Současně se za žhavé kandidáty považují Erol Kráter, Buren Slunečník a Ronaldo Regál.

S blížící se volbou se král lidí rozhodl ustanovit výpravu, která má za cíl pomoci našemu velvyslanci zajistit dobré vztahy s budoucím králem. Proto vyzývá své poddané, aby se připojili k delegaci vedenou trpaslíkem Cokko Kolifem.

Velikonoční výprava 2019

Cena: 800 Kč

Odjezd: 18.4. 10:20 Praha III. n. před Pontem

Příjezd: 22.4. 15:20 Praha III. n.
povinná e-příhláška (odkaz v mailu: QR code)

S sebou: oběd do vlaku, krosna (velký batoh na věci), malý batůžek, spacák, karimatku, nůž, baterku, šátek, psací potřeby, pevné boty, teplé oblečení do přírody, hygienu, láhev s vodou, kartičku pojišťovny, kartičku s věkem a fotkou dítěte

Kontaktní údaje:

Tomáš Plhák 773 288 308 (plhako@gmail.com)

Michaela E. Mazná 736 789 454

Závaná e-příhláška

<https://www.google.com/search?q=trpaslika%20stomany&rlz=1C11318813223987119724>

PROJEKT DOMA

Čistě ženská záležitost

Jako nové členky Dozorčí rady Střediska celostátních projektů a služeb Diakonie ČCE (dále jen DR SCPS), s nímž má náš sbor uzavřenu Smlouvu o spolupráci, jsme byly s Jiřinou, vyslány navštívit setkání českých žen a cizinek nazvané **Čistě ženská záležitost v rámci celostátního projektu „DOMA**, který pomáhá azylantům a migrantům a podat o něm zprávu do naší Brány. Setkání se koná pravidelně jednou měsíčně v kobylickém sboru U Jákovova žebříku. Sbor k setkání propůjčuje zdarma krásné prostory s kuchyňkou i vstupem na zahradu.

Na můj e-mail ohledně naší návštěvy se mi ozvala Eva Křivohlávková. Eva je zaměstnankyní Diakonie SCPS a koordinátorkou pražské verze projektu „Doma“ s názvem „Doma v Praze“. Vyjma Čistě ženské záležitosti a dalších akcí projektu organizuje i setkávání s migranty **Kafé Obývaček**, které se koná pravidelně ve středu od 14 do 17 hodin v žižkovském sboru Čajkovského 8, Praha 3 a je určeno i pro muže.

Je pátek odpoledne. Eva nám otevírá a uvádí nás do moderního kobylického kostela se zvonkohrou. Do vstupní haly měkce dopadá odpolední slunce prosklenými dveřmi ozdobenými dětskou barevnou mozaikou. Pod křídly andělů z notového papíru, kteří visí na nitkách ze stropu, proklouzneme za Evou do sušterénní místnosti setkávání. Dnes se bude nejen šít, ale i vařit. V kuchyňce jsou připraveny potraviny, na stole leží dvě rozešité přikrývky. Obvykle od 18 hodin na setkání navazuje kurz češtiny s lektorkou Jitkou, dobrovolnicí ze sboru. Dnes však pro nemoc odpadá.

Přítomny jsou zatím pouze české ženy: kamarádka Evy z Kralup nad Vltavou Líba a Alena Fendrychová, která je koordinátorkou celostátního projektu „Doma“ a již léta se věnuje v rámci Diakonie a církve práci s migranty. Ptám se, koho dneska asi potkáme a jak se ženy dostaly do Čech, jak se dozvídají o našich akcích. Eva pracovala v předchozích letech v Inbázi, komunitním centru pro imigranty na Praze 2, řadu kontaktů přinesla odtamtud. Nejčastěji se zpráva o akcích šíří ústním předáváním např. v kurzech češtiny, které jsou pořádány ministerstvem vnitra, Správou uprchlických zařízení nebo komunitním centrem. Cizinky mají status azylu, doplňkové ochrany (tj. jakýsi azyl na dobu určitou, protože většinou v jejich zemi je válka a nemohou se vrátit, ony pak nesplňují některou podmínku azylu např. nebyly politicky angažované), trvalý nebo dočasný pobyt. Jsem upozorněna, že se jedná jak o křesťanky, tak muslimky a ženy bez vyznání. Cizinky na tomto setkání jsou především z Ruska, Ukrajiny, Sýrie a Iráku. Všechny hledají nové společenství, neboť o staré přišly. Všechny jsou motivovány k setkávání snahou naučit se česky, poznat novou zem, nové přátele.

Hned první příchodí jsou jiné, než ve svých předsudcích čekám.

Do místnosti s opatrným úsměvem vchází dvě Rusky, Klára a Věra. Jejich jména nejsou exotická, jsou ve věku sester našich biblických středních setkání v Evenu, stejně oblečené, stejně usměvavé, zvědavé, inteligentní. Nedá mi to a ptám se Kláry, jak se dostala do Čech. Je z Uralu, zemřel jí manžel a zůstala tam úplně sama. Odstěhovala se za synem a jeho rodinou, kteří již 10 let žijí v Praze. Naše jazykové možnosti a čas nestačí na to, abych se zeptala, zda-li byl syn snad pronásledovaný ruský novinář, nebo jen viděl v Praze lepší příležitosti. Pomyslím na všechny české maminky, které mají své báječné dospělé děti na Novém Zélandu, v Americe, ve Švédsku a cením Klářinu odvalu na naše setkání přijít.

Mezitím přichází další a další cizinky.

Je tu Marina z Ukrajiny. Má status doplňkové ochrany na dobu určitou po dobu války. S jistotou zkušené hospodyně se asi čtyřicetiletá hezká žena pohybuje po kuchyni a chystá vareniky. Přišla o svůj dům v Doněcku. Bydleli u letiště. Do Čech přišla s manželem a dcerou, 28letého syna nechala na Ukrajině. Nestihnu se zeptat, jestli byl její syn odveden do armády.

Místnost je úplně zaplněná. Vzadu došívá Alena se starší paní deku. Jiřina nabízí zbytky látek a domlouvají se na předání. Vznikající patchworkové deky jsou krásné.

U dalšího stolu se chystají pelmeně. Exotičtěji vyhlížející žena se zdatně ohání válečkem a vysvětluje mile ostatním, jak tvořit malé taštičky plněné masem. Je to Nina z Ruska z pohoří Altaj, zdravotní sestra v pražské nemocnici. Dostala se k nám nábořem zdravotních sester organizovaných u nich v oblasti. V Česku je kritický nedostatek zdravotních sester.

Alena teď mluví s krásnou velkookou mladou ženou v šátku a kývá na mě. Představuje mi Ajat z Iráku. Ajat učila historii. Její manžel je známý režisér Achmat Al-Sabei, jehož dokument o mužích imigrantech jste možná sledovali na ČT Art.

Teď točí celovečerní film. Ajat bojuje s češtinou, ale učí se denně. Snad rozumím dobře, že film bude o stopách arabské kultury v historii Čech. Přesouváme se ke stolu a Ajat komunikuje vesele arabštinou s Majs ze Sýrie. Majs je blondýnka, moderní žena v kalhotách, v Sýrii byla učitelkou plavání. V Praze učila přes ministerstvo arabštinu. Majs je křesťanka, Ajat muslimka.

Jídlo je dovařeno, společně snědeno.

Loučím se s Líbou, které mě upozorňuje na akci podobného typu pro muže i ženy a blíže k Braníku v **Emauzském klášteře**. Akci organizuje Líby muž společně s muži z mužského hnutí blízkého katolickému knězi Richardovi Rohrovi (Chlapi.cz), evangeličtí faráři Široký a Sychra nebo arch. Brotánek. Křesťanská akademie propůjčuje zdarma prostory.

Setkalo se nás nakonec 10 cizinek a 7 Češek. Nejmladší žena je asi dcera Julie. Devítiletá tmavovláška, která nádherně maluje, nejstarší z nás je asi přes sedmdesát. Setkání napříč vyznáními, zkušenostmi, kontinenty, očekáváními. Kdybych odpoledne doma přečetla sebezajímavější článek, nejrenomovanějšího autora, nevěděla bych tolik, co za dvě hodiny tohoto setkání. Vkrádá se mi stále do mysli verš Mt 25,38 „Kdy jsme tě viděli jako pocestného, a ujali jsme se tě...?“ Nechám si ho tam znít a naskočím do 17 zpátky do Braníka.

Kateřina Svobodová

DĚTSKÁ MISIE A LEGO PÁRTY

Mnoho z nás si asi pamatuje z nedělní školy flanelografy (papírové obrázky, které se „lepily“ na flanelovou tabuli). Jako malá jsem moc ráda pomáhala své mamince vystříhovat obrázky učedníků, ovcí, pastýřů, hradeb, lodí... Asi o 20 let později jsem se dozvěděla, že už tehdy jsme spolupracovali s organizací Dětská misie.

Dětská misie (založená r. 1937 v USA, v ČSR působí od r. 1947) sdružuje křesťany z evangelických a evangelikálních církví za účelem předávání evangelia dětem, jejich vyučování a péče o duchovní růst. Nynějším ředitelem je Zbyšek Šikula.*

Asi před rokem, kdy se v kostele na nástěnce objevila pozvánka na přednášku pořádanou Dětskou misí, rozhodla jsem se ji navštívit (tématem bylo „Děti dneška“). Zde jsem zjistila, že tato organizace prakticky i modlitebně podporuje všechny pracovníky s dětmi v církvi. A tím začala má spolupráce s organizací Dětská misie.

Na listopadové konferenci představili pracovníci připravovaný projekt „Citykids“, který se bude zaměřovat na oslovení dětí z velkých měst. Dětská misie v ČR má současný cíl oslovit právě tyto „lépe situované“ děti. Děti z velkých měst mají spoustu možností, jak využít svůj volný čas. Jako rodič se někdy přistihnu při myšlenkách: „Na co mají mé děti talent? Co je dobré posilovat a kultivovat? V čem by mohly vyniknout?“ Častokrát zapomínám, že nejdůležitější je, aby vynikly tím, jací jsou lidé a kultivovat jejich osobnost (k čemu má přispívat výchova podle křesťan-

*) Více informací www.detskamisie.cz

ských principů a vedení k životu s Bohem). Jak ale zaujmout „nekostelové“ děti? Co by pro ně mohlo být zajímavé? Jak jim ukázat, že existují kolektivy, kde se nepoměřuje podle výkonu nebo nějakých schopností, ale kde jsou lidé rádi spolu ve své různosti? Jedním z takových způsobů, je právě uspořádání „LEGO párty“.

Dětská misie jako organizace dostala darem *velké množství lega* a všechno toto LEGO putuje už několik let po celé republice, předávají si ho lidé týden co týden podle toho, kde se bude další „LEGO párty“ pořádat. S LEGEM putuje i „návod na LEGO párty“ volně přístupný na webu Dětské misie.

Na konferenci jsem se rozhodla uspořádat u nás ve sboru LEGO párty. Zápis do pořadníku, pár mailů, schůzka se ředitelem a už to bylo! Propagaci jsme se rozhodli udělat ve velkém, doufáme, že zvládneme i větší množství dětí, než jsme zvyklí (už z důvodu plánovaného posílení akce dětmi a dospělými z ČCE Dejvice). Tato informace se dostala díky Lence Pecharové i do Tučňáku (časopis Prahy 4). S blížícím se termínem akce a množstvím přihlášených se zejména mé doufání ochlazovalo. Akce bývala jinými pořádána nejvíce pro 40 dětí, my měli po uzávěrce 49 dětí.

Děti se sešlo mezi 65 a 70, 20–30 dospělých, 1 pes a 2 kolemjdoucí policisté, které jsme vyrušili z plánované obchůzky a pozvali je mezi nás (děti tak zažily skutečnou kontrolu jejich „stavebních povolení“.

A jaký byl program? Po úvodní scénce se děti rozdělily do skupin k jednotlivým „stavbyvedoucím“. Rozdělily se podle svých preferencí na stavbu (zábavní park pro princezny, vojenské bojiště, město kolonizátorů na Marsu, Bradavice, Pán prstenů, Star Wars). Než se začalo stavět, měly děti úkol nejtěžší, tj. sehnat „stavební povolení“. Běhaly po stanovištích s přílehlými názvy (Výpis z katastru nemovitostí, Souhlas vlastníků ostatních pozemků, Požární ochrana, Územní plán obce, Památková péče, Odbor dopravy, Přípojky sítí a Měření radonu) a plnily více či méně náročné úkoly. Po obdržení všech razítek bylo uděleno povolení ke stavbě. Ještě před obědem jsme se nasytili z Božího slova výkladem podobstvím o Dvou stavitelích s promítanou prezentací a skutečným předvedením odolnosti kamene a písku pod základy domu. Následoval vynikající oběd. Po obědě a přestavbě prostoru v Evenu (vynesení židlí, potažení stolů zeleným papírem, nasypání 40 kg LEGA do ohrádky) se konečně začalo stavět. Nikdo z nás moc nevěřil tomu, že se takové množství lidí vejde do hlavní místnosti v Evenu. Děti stavěly skoro 3 hodiny. Jejich díla byla velkolepá. Po příchodu rodičů nastala veliká prezentace, kolaudace a focení staveb a týmů. Po závěrečné společné modlitbě děti odcházely, nebo byly mírným násilím odváděny domů. Organizátoři stavby rozebrali, LEGO uklidili do 6 beden a v tuto chvíli je již všechno ve Slezsku, kde bude LEGO další 2 měsíce putovat po místních sborech.

Paralelně s LEGO párty byly připraveny pro malé děti DUPLO hrátky v malém sálku, za jejichž organizaci a zapůjčení soukromého DUPLA děkuji Marii Jelínkové.

Velký dík a obdiv patří našim vynikajícím „stavbyvedoucím“ (Michaelovi, Kiki, Verče, Páje, Míše, Tomovi, Tadeášovi), Ivě Šubrtové za zajištění oběda a svačiny, všem, kteří prakticky pomohli ke zvládnutí akce na stanovištích a v kuchyni (Tomášovi, Alence, Janě Ž., Janě E., Jitce, Míše, Honzovi, Máje, Jardovi, Lence, Lídě, Madle, Ivce a mnohým dalším...).

Všem děkujeme za pomoc, povzbuzování, přímluvy a modlitební podporu.

Jsmo vděční Pánu Bohu za všechny děti, které přišly, za ochranu celé akce a za efekt „5 chlebů a 2 ryby“ (ač to bylo k neuvěření, jídla i LEGA bylo pro všechny dost!!)

AB

Dobrý den,

chtěla bych všem moc a moc poděkovat za úžasnou akci Lego party. Moji 2 synové i já jsme si ji maximálně užili. Byla velice dobře připravená. Velké díky i za skvělý catering. Takovou péči jsem opravdu nečekala. Byla jsem sice jen hodinu na začátku a hodinu na konci o to více oceňuji zaslání fotek, které výborně dokreslují průběh akce a úžasnou péči během celého dne.

Speciální díky patří stavby vedoucí Míše ze Star Wars, u které byli kluci Vítek a Vojta.

Prosím vyřidte velké díky všem, co se podíleli na přípravách. Bylo vidět velké nasazení před, během i po akci. Bylo moc milé a povzbudivé vidět, jak funguje jiný sbor.

S úctou

Jana Kotrlová

(Církev bratrská Smíchov)

ROZROST

Rozrost je sborové setkání pro ty, kdo odrostli dorostu, odrostu i mládeži a třeba se ještě tak úplně necítí sví na biblické hodině pro dospělé. Je i pro jejich děti, popřípadě vnoučata.

S rozrostem jsme začali na podzim. Za tím nápadem stálo několik úvah. Šlo o to vymyslet pravidelný sborový program, který není vymezen striktně generačně, ale spíše situací účastníků. Skončili jste se školou? Začínáte v nové práci? Máte malé děti, ale třeba taky vnoučata? Zkrátka už jste překročili blíže neurčený práh dospělosti? A především – v struktuře pravidelných sborových programů jste nenašli takový, který odpovídá vaší životní situaci, zájmu, ale i potřebám? Rozrost je pro ty, kdo spadají do všech těchto kategorií a zároveň je otevřený i dalším. „Nízkoprahový“ je asi slovo, které vystihuje náš záměr.

Nastíněný popis asi v leccem odpovídá tomu, co bývá v některých sborech označováno jako třicátníci, nebo střední generace. Věkem jsme to ale zásadně nechtěli omezovat. A hlavně je důležité, aby mohly přijít i děti. To má dvojí význam. Za prvé: nikdo nemusí zůstat doma hlídat. Mohou přijít oba rodiče. Těm, kdo přijdou ještě, už, nebo prostě bez dětí, jsou poletující mrňousové často obveselením. Za druhé stojí za rozhodnutím pozvat děti bystrý poznatek církevního historika Petra Pabiana. Ten si při našem výzkumu dějin ČCE v posledních sto letech všiml, že v církvi a ve sborech snad mimo rodinné bohoslužby takřka neexistují setkání a programy, které jsou zaměřeny mezigeneračně. V některých ohledech by sem zapadaly ještě rodinné rekreace. Podle Pabiana chybí programy, které mají mezi svými cíli předávání víry mezi jednotlivými generacemi. Právě zde podle něj přitom mizí z ČCE nejvíc členů.

Rozrost není řešením popsané situace. Je spíš naším prvním výkopem. Jsme ostatně v našem záměru poměrně minimalističtí. Přijde nám důležité už jen to, že děti vidí, že k setkání jejich rodičů s přáteli může také patřit modlitba, píseň a slovo z Bible. Mohou zažívat, že sbor může být jejich rozšířeným domovem.

Jak to vlastně celé vypadá? Už jsem řekl, že jde o to být nízkoprahový. Vymýšlel jsem, co sám rád dělám společně s přáteli. Odpověď jsem nemusel dlouho hledat: Jím. Na rozrostu se setkáváme kolem večere. Začínáme už v šest, abychom spolu stihli strávit nějaký čas, než bude třeba uložit děti. Bývá nás průměrně kolem patnácti. Třetina z toho děti. Věkové rozpětí od půl roku do sedmdesáti. Většina účastníků se ovšem pravda pohybuje kolem třicítky. Scházíme se jednou za měsíc. Celé setkání je rámované písní, modlitbou a stručným, ale zato úderným biblickým programem (5–15 minut). Nejlépe s obrázky. S bratrem fařářem Jarou jsme oba požitkáři. Proto nás zatím neopustilo téma společného jídla. Bible v této věci nabízí pozoruhodně velké množství materiálu. I když posledně už se bratr šéf vyřádl na Platónově Symposiónu.

(...) Společné stolování sblíží a u jídla se mluví!

(...) Kolem běhají děti. My řečníme o všem možném. Když se to podaří, úvodní program dává směr alespoň části hovoru. Ale i když ne, jsme na půdě sboru. A tak se nakonec většinou v rozhovoru dotýkáme témat, která se týkají víry a přitom souvisí s každodenním životem. Rozhovor je neformální a společenství přátelské až rodinné, tak je k takovým tématům blízko. Na tom, kdo setkání svolává, je, aby poznal, kdy je třeba rozhovor trochu motivovat a zároveň, aby zbytečně nežvanil.

Rozrůst se může každý a je to milé.

Michael Pfann

(Vyšlo v Českém Bratru, redakčně kráceno)

VDĚČNÁ VZPOMÍNKA

na Ludka Rejchrt

Na samém konci března jsme se sešli v branickém sboru, abychom vzpomněli na nedávno zesnulého bratra faráře Ludka Rejchrt. V jistém smyslu se jednalo o rozloučení s člověkem, který službě branickému sboru věnoval téměř polovinu života, a lze upřímně říct, že tomu odpovídala i atmosféra hrdé vděčnosti, jíž bylo ono sobotní odpoledne prochnuto.

Kromě připomenutí jeho nezměrné laskavosti, všestranné umělecké činnosti a v neposlední řadě obětavé práci v diagnostickém ústavu a v nemocnici jsme se ale dočkali i mnoha ukázek z jeho až nepřeborně širokého uměleckého repertoáru. Mohli jsme zhlédnout několik ukázek z nácvičku a provedení vánočních her (a ruku na srdce, kdo z nás malých herců si v tu chvíli nevzpomněl na občas přísné, ale vždy laskavé režijní připomínky bratra Rejchrt při nácvičku vánočního divadla?) a také úryvek z Mistrova představení „Pře Jana Augusty“, v níž minimalisticky a s patrným důrazem na Augustovu lidskou stránku pojednal životní osudy této zajímavé (a možná lehce rozporuplné) postavy české reformace.

Celé vzpomínkové odpoledne provázely nádherné písně, kterými bratr Rejchrt rozdával radost mezi malými i velkými a které nám zcela jistě tohoto výjimečného člověka ještě dlouho budou připomínat.

JW

Nedávno zemřel farář Luděk Rejchrt a já si to pořád nemůžu srovnat v hlavě. VŽDYCKY, KDYŽ ZEMŘE NĚKDO BLÍZKÝ, ZEMŘE I KUS MÉHO JÁ. Zнала jsem ho jako člověka hluboce věřícího v lidské dobro, aniž by sdílel přihloupulé představy o tom, že v lidech není zlo.

Jednou jsem psala do Brány jakousi oslavnou esej o tom, jak zúročuje svoje hřivny. On mi pak napsal, že být mladší, měl by pokušení, aby se nafoukl jak hohub na báni, ale že jen Bohu patří díky a sláva.

Jelikož jsem byla v otázce křesťanství a víry dost neznalá, učil mě abecedu, základní pravdy o křesťanství včetně toho, že víra v Boha není žádné „Hopsa Hejsa do Brandejsa“. Nikdy jsme spolu nemluvili o druhých lidech ze sboru, ale když jsem byla v jeho kanceláři a někdo za ním přišel s nějakým problémem, jenom jsem tiše žasla, jak otevřenou náruč měl pro každého a jak dobře ho znal co do šířky, výšky, délky a hloubky a jak mu šikovně dokázal pomoci radou nebo nějakým dobrým skutkem.

Byla jsem u toho, když pomáhal bezdomovcům, kteří měli co dělat, aby nezmrzli v zimě před kostelem; byla jsem u toho, když taktně a v domnění, že to nevidím, strčil do ruky člověku, který se ne vlastní vinou dostal do krize, peníze; byla jsem u toho (určitě ne první ani poslední), kdy se snažil splnit i ta největší přání. A kdy si nechal říkat „pane inženýre“; byla jsem u toho, když redigoval knížku Na horách ležící a když s pokorou a skromností mluvil o tom, že toho stíhá tolik proto, že ho pohání láska k lidem, které měl ve své péči. Pamatuji si ho kulatoučkého, s dobráckým úsměvem a brejličkami, vstřícného a ochotného naslouchat a pomáhat.

A takový v mých vzpomínkách zůstane.

Martina Votrubová

Kotva miliónů

J. V. Sládek Miloš Rejchrt

Emi A D hmi

Byls ko - tvou mi - li - ó - nů, buď ko - tvou ta - ké mně...

C A7 D G D G D Fine Fis

buď ma - já - kem, jenž zá - ři mi zdál - ných bře - hů v tmě, mi zá - ři v tmě.

Hmi Emi hmi A D D7

Má loď je vet - chná Pa - ne, jí bou - ře zmí - tá teď. Ó, drž ji a v svůj

G Gmi A A7 D F D D.C. al Fine

při - stav ji po - ú - ti - ší teď, ji v při - stav teď.

Hymna branických mořeplavců

věnováno všem, kteří se plaví

Luděk Rejchrt
(1. 7. 1994)

1. Ho - la hou
2. Ho - la hou

Ho - la hou
Ho - la hou

nad vo - dou
s ú - na - vou

je - ště spí - cí
k dal - ší mí - li

5

Ho - la hou
Ho - la hou

pí - seň svou
lé - ta jdou

zpí - va - jí
ně - kdo nás

ná - moř - ní - cí
če - ká v cí - li!

9

Ho - la hou
Ho - la hou

hou - la
hou - la

hou - la
hou - la

hou - la
hou - la

hou - la
hou - la

VELIKONOČNÍ SLOVO

Velikonoce se blíží a protože jsou pro každého z nás svátkem naděje a vítězství nad konečnou smrtí, dovoluji mi oprášit Velikonoční úvahu br. Rejchrt z roku 2000. Tímto článkem se s ním tak můžeme symbolicky rozloučit, nikoliv však oním Sbohem, nýbrž Nashledanou.

JP

Přemýšleli jste někdy o tom, jak by vypadal váš život, kdyby se takříkajíc „vynechaly“ první Velikonoce? Kdyby se hrobový kámen nehnul ani o vlásek a Ukřižovaný nevstal z mrtvých?

Začnu hezky popořádku. Především bychom neznali nedělní bohoslužby. Neděle, latinský Dominica (Den Páně), ruský voskresenije (Vzkříšení) by ztratily svůj obsah. Nescházeli bychom se ovšem ani žádný jiný den, protože by tu nebyla Církev. Mrtvý zakladatel by jí nedokázal dávat životadárnou sílu. „Vzpomínky na Ježíše“ by sice nějaký čas lidí dojímaly, ale brzy by vybledly, zmatněly a skončily v zapomnění. Vždyť učedníci velkého Mistra by doživořili někde v Galileji v hořkosti a zklamání. Když by Ježíš práchnivěl v hrobě, kdo by ty polekané rybáře mohl poslat do světa ke všem národům, aby kázali evangelium všemu stvoření?

Také horlivý rabi Saul by tenkrát dojel do Damašku podle svého programu. Mrtvý Ježíš by ho neoslovil a neproměnil v Pavla. Tudíž by nevznikly žádné křesťanské sbory, kterým by apoštol psal své epištoly. Dvě z nich byly určeny pro sbor v Tesalonice, později Soluni. Odtud, jak známo, vyšli v roce 863 na Moravu Konstantin a Metoděj. Přinesli našim pohanským předkům evangelium o živém Pánu ve staroslověně. Kdoví, jak by se vyvíjela celá naše kultura bez tohoto předznamenání. A jak by asi vypadaly mezilidské vztahy bez zvěsti o Boží lásce, odpuštění a smíření. Nebyl by náš svět, už tak dost krutý, neskonale horší?

Dobře víme, že historie nezná žádné „kdyby“. Je však zřejmé, že bez velikonoční zvěsti bychom neměli velká díla křesťanského umění, obrazy Dürerovy, Cranachovy, Rembrandtovy bychom museli oželet. Neslyšeli bychom hudbu oslavující Vzkříšeného, jak ji psal Bach a Händel, Dvořák či Martinů. A naše krajina by byla také jiná, protože by tu zcela scházely kostely, ukazující svými věžemi vzhůru. Ve známém Abuladzeho filmu „Pokání“ stará žena bloudící nevlídným městem se ptá: „Co je to za ulici, která nevede ke kostelu?“

Teprve světlem vzkříšení dostává život barvy, naděje a smysl. Nebloudíme šedivými ulicemi světa sami, ale jdeme k dobrému cíli se svým živým Pánem, který řekl: „Já jsem s vámi po všechny dny“. Každá neděle, den Vzkříšeného, kdy se scházíme k slyšení Božího slova, nám to svou tichou radostností potvrzuje.

+ Luděk Rejchrt, 2000

ÚZKÁ SONDA

do života amerických luteránů a něco k tomu

Do Ameriky jezděj parníky, když vystoupíš, připadá ti všechno veliký (Vlasta Burian, 1934)

Amerika, myšleno Spojené Státy, je fakt veliká. Zním lidi, kteří v ní bydleli dvacet, čtyřicet let, a pokorně přiznávají, že ji neznají. Ani já ji neznám. Ale pozoruji změny. Změny tak výrazné, že se mi ani nechce o nich psát. Mám dojem, že ti, u kterých bych si přál, aby pochopili, čemu otevírají cestu, mě stejně slyšet chtít nebudou, a ti, kteří v mých slovech uslyší potvrzení svých názorů, si z nich vezmou jen to, co jim konvenuje.

Nechci se vystavovat nálepkování, že píšu z takové nebo onaké pozice. A přitom cítím, že mám vydávat svědectví o tom, co jsem zažil a viděl. A tak nenabízím žádný zobecňující soud, ale pouze jen vzpomínku na jeden večer strávený na počátku prosince roku 2018 s luteránským pastorem a jeho manželkou.

Pastorův kostel je z těch, které připadají v úvahu, nejbližší. Nechodíme tam pravidelně, neboť srdce mé ženy zahořelo pro jiné společenství. Ale chodíme tam dost často na to, abychom si všimli, že je to dobrý farář, dobrý kazatel, dobrý manžel a dobrý otec. Zaujalo mě, jak se jeho kázání podobají kázáním, která si pamatuji z dob svého mládí. Biblicky fundovaná a současně věroučně ortodoxní. Zaujalo mě také, že má německé příjmení se slovanskou koncovkou. Myslel jsem si, že předkové byli třeba z Meklenburska, ale když jednou při kázání zmínil, že je z katolické rodiny, tak jsem si tipnul Čechy. A byla to správně. Předci po otcovské linii přišli v druhé polovině 19. století z Plzeňska.

Američtí luteráni jsou většinou potomci německých přistěhovalců. Luteráni Missourského Synodu (o ty zde jde) jsou organizováni zeměpisně do distriktů. Samostatným je Slovak District.

Co mi na amerických luteránských kostelech vadí, je přítomnost americké vlajky. Připadá mi to jako nepatřičný projev velmocenské pýchy. Jenomže ono je to úplně jinak!

Už dříve jsem věděl, že jedním z důsledků první světové války bylo, že američtí Němci odložili němčinu a začali používat angličtinu i v soukromém a církevním životě. Nevěděl jsem ale, že to částečně byla reakce na podezřívavost úřadů. Stávalo se prý, že luteránský farář byl po bohoslužbách zadržen policií a setrval ve vazbě, dokud nenašli spolehlivého překladatele, který by kázání přeložil a potvrdil, že pan farář neříkal v kázání nic pobuřujícího.

Jak s tím souvisí ta vlajka? Inu, byla včleněna do svátostného prostoru jako znamení loajality.

Zdejší pastor si ovšem z těch německých kořenů dělá spíše legraci. Němčina se do bohoslužeb dostane jednou jedinkrát za rok, a to když se na vánoce zpívá první sloka Tiché svaté noci v němčině. Pan farář to uvedl slovy: „Jak my luteráni víme, andělé zpívají německy.“

Když jsme si povídali, jak se k tomu farářování dostal, tak vykládal, že původně chtěl studovat historii. A že má z historie bakaláře. To mě potěšilo – z jeho kázání jsem již dříve dovodil, že je zaujat dějinami. Na rozdíl od vlajky jsem se nemýlil.

Důvod, proč neusiloval o akademickou dráhu historika, mně ovšem vzal dech. Říkal, že nějaký profesor, který ho měl rád, si ho vzal stranou a vyložil mu, že jako muž a běloch by neměl šanci získat místo. Odhaduji, že šlo o konec osmdesátých let. Společenské vědy holt bývají napřed.

Později jsme se v řeči dostali k tomu, že si přece jen trochu vyučování historie užil. Když byl na svém druhém působišti, někde v polích jižního Illinois, tak ho uprosila místní střední škola, aby tam vyučoval. Neb řádně aprobovaného učitele historie neměli. Pan farář se svěřil, jak byl překvapen protikřesťanským duchem předepsané učebnice. Když jsem se ho ptal na nějaký příklad, tak uvedl, že když v učebnici byla řeč o otrokárství, tak se to vysvětlovalo tím, že otrokáři byli křesťané.

Je těžké v USA pobývat na akademické půdě a nezaznamenat odstup vůči křesťanství, který tam panuje. Každý den, když jdu do své kanceláře, tak mívám dvoje dveře, kam si lektori za nimi sídlící vyvěsili plakátek, kde na první řádce stojí „Students of color welcome here“ a na druhé „Moslem and all Non-Christian students welcome here“.

Není jednoduché tomu porozumět. Jedna naše židovská přítelkyně nám vyprávěla, jak po druhé světové válce ve škole v době vánoc byl „Christian Program“ a všichni zpívali písničky o Ježíši Spasiteli. Ona to řešila tím, že jenom otvírala pusou. Od této necitlivosti se americká společnost přehoupla do pozice, kdy jakékoliv projevy křesťanství ve státních školách jsou tvrdě potírány. Někdy to jde do extrémů. Třeba jedna paní ředitelka brojila proti populárnímu vánočnímu cukrátku, které je ve tvaru písmena J (možná původně náznak Mikulášovy berly), a je bílo-červeně žíhané. Zdůvodnění: červená prý odkazuje na krev Ježíše Krista bílá na vzkříšení. Proto do veřejných škol podle názoru paní ředitelky takové cukrátko nepatří.

Když jsem se pana faráře ptal na zdroje tohoto obrovského posunu, tak byl schopen jmenovat dva. Prvním je vietnamská válka. Pro mnohé její odpůrce bylo doktorandské studium způsob, jak se jí vyhnout. Zjednodušeně řečeno, někdejší odpůrci se stali tvůrci kodexu politické korektnosti, který z akademického prostředí postupně probublal do společnosti jako takové. Druhý důvod vidí v jednáctém září. Pro mnohé se stal útok islamistů na Twin Towers důkazem, že každé náboženství je špatné.

Když jsem špitl, zda na té nechuti vůči křesťanství se nepodílela i agresivní prezentace „křesťanských hodnot“ v době Reaganovy vlády, tak se mnou, k mému překvapení, živě souhlasil. Nevědomky jsem narazil na denominační nesoulad. Luteráni se neztotožnili, a ani ztotožnit nemohou, s historickou tendencí amerických evangelikálů připodobňovat Ameriku Novému Jeruzalému. Reagan mluvil o Americe jako o městu „na hoře zářícím“. Luteráni proti tomu staví svoji klasickou představu dvojího občanství – jako člověk zakořeněný v historii Střední Evropy bych si i zde přál trochu více kritického odstupu.

Nicméně vnější tlak svádí evangelikály a luterány dohromady. V celém anglosaském světě jsou luteráni známí svým školstvím. Jejich střední školy jsou obecně vnímány jako kvalitnější než státní. Pan farář říkal, že na luteránských školách studuje stále více evangelikálů. V USA se tomu neříká církevní školy, ale „charter schools“. Platí se na nich školné. Řekněme až deset tisíc dolarů ročně. Což je hodně, ale ne mimo možnosti středostavovské rodiny. Růst zájmu o tyto školy v posledních desetiletích je přímo úměrný změně hodnotového systému, který se prosadil na školách státních. Mnohým vadí, že nestátní školy vůbec existují. Podle jejich názoru už samotná existence „charter schools“ je proti principu oddělení církve a státu. Podle pana faráře to je i názor Hillary Clintonové.

Tolik pan farář. Věci, které říkal, pro mě nebyly tak překvapivé jako to, co říkala jeho manželka, která je zdravotní sestrou. Vlastně poprvé jsem od někoho slyšel, jak se nechuť vůči křesťanství v USA stala v některých oblastech všeobecně sdílenou. Je třeba zdůraznit, že to opravdu je lokálně podmíněné, že třeba i v rámci jedné městské aglomerace jsou čtvrti, které se názorově a hodnotově výrazně liší. Ono to souvisí s velkou mocí, kterou lokální orgány mají. Rozhodují o všem možném, od minimální předepsané délky řetězu pro psa až po stanovení místní drogové politiky. To by bylo ale jiné vyprávění.

Z vyprávění paní farářové vyberu dva příběhy. První se týká její zkušenosti z nemocnice. Pacientka se jí ptá: „Sestro, co budete dělat v neděli?“ Paní farářová: „Půjdu do kostela.“ Přítomný lékař: „Víte, že za tohle bych Vás mohl propustit?“ Paní farářová: „Ano, vím.“

Budiž řečeno, že ji nepropustili. Ona je zřejmě ve svém oboru dost dobrá. Chtěli po ní, aby své zkušenosti uplatnila v ústředí. Slíbila, že to na rok zkusí. Po roce se ovšem rozhodla vrátit na sál. Když byla zaměstnána na ústředí, tak zjistila, že pracuje ve skupině asi dvaceti lidí, z nichž část je protikřesťansky zaměřena. Nadávání na křesťany zřejmě bylo součástí každodenních rozhovorů. Říkala, že křesťané tam byli tři a že vlastně na to nebyla připravená, že se budou tak lišit. Když jsem se ptal čím, tak potichu, a tak trochu stydlivě, řekla „No třeba tím, že nelžou.“ Pro úplnost budiž dodáno, že mezi zaměstnanci byl i jeden gay, který měl křesťanskou výchovu, ale s křesťanstvím se rozešel. A ten je prý velmi bránil, vysvětloval ostatním, že to opravdu nejsou pokrytci.

A to je konec vyprávění o panu faráři a paní farářové. Je to jen střípek z mozaiky kulturní revoluce, která v USA probíhá. Je tady hodně jiná atmosféra než v České republice. Je pravda, že lze vidět podobné štěpení společnosti jako u nás. Ale ta míra dobré vůle, touhy po dialogu, a ochoty věnovat svůj čas druhým, je někde úplně jinde. Křesťany najdete na obou stranách. A obě strany nějak přispěly k diskreditaci křesťanství jakožto spirituálního základu americké společnosti. To už se nevrátí. To je minulost. Budoucnost je před námi.

Aleš Drápal

KVÍZY

Vážení přátelé, sestry a bratři!

Během sborového shromáždění jsem se, bohužel, nepřihlásil do diskuse. Činím tak dodatečně. Předně, nesouhlasím s titulem „autor kvízů“. Kolik autorů, počínaje Čapkem, Palackým, Husem, Lutherem, Jiráskem a těmi novějšími – sportovci, hrdiny odboje, slavnými malíři, spisovateli minulých století, bych musel podrobně studovat, abych mohl být autorem jejich monografií! Je pravda, že některé monografie měly několik set stránek.

Pro příklad uvedu monografii Pavla Kosatíka. Dělal jsem si výpisky a nadepsal je jménem autorovým. Poté nastalo vyškrtávání podrobností. Zbylo šest listů a druhé vyškrtávání, tentokrát již bolestivé. Roli jsem nutně ochuzoval a zbyly čtyři strany a kousek. i když by herci nejraději měli dvě strany celého životopisu.

Při této práci jsem se sám hodně přiučil. Nezapomenu na článek německého teologa o tom, že kdyby měl Jan Hus takového ochránce, jako měl Martin Luther,* nemusel skončit na hranici. Nevěděl bych, že Božena Němcová připlula do Prahy lodí uprostřed svatodušních bouří roku 1848. Nečetl bych znovu Havlíčkovy Tyrolské elegie. Ten bojoval až do konce, kdežto Palacký se stáhl do Lobkovic. V případě Milady Horákové, právničky, poslankyně a autorky části prozatímní ústavy jsem pochopil, že ani nestačila rozvinout protikomunistický odboj a byla oprátkou udušena.

Knihy připravuje Referenční centrum Národní knihovny. Přináší je Vlasta Urbánková. Máme i sponzorku, která vylosované knihy zaplatí. Přečtu je, udělám si výpisky a zkrácené informace v 1. osobě jednotného čísla přepíši do role. Nejsem tudíž autor, pouhý vypisovač. Kdybych psal článek, musel bych všechny citace uvést, ale herec bych je nepoužil. 30 posluchačů se mi zdá málo. Rozhodl jsem se tedy zvýšit publicitu kvízů jejich uvedením předem:

*) a ne zbabělého Václava IV. – poznámka J. Čujan

- 5. května 2 herci připomenou Atentát 26. 5. 1942 před 77 lety
- 30. června se titíž herc promění na malíře zdobící Národní divadlo
- v září se dozvíme o české právničce oběšené 27. 6. 1950
- v listopadu o české spisovatelce zemřelé 26. 1. 1862

Ve kvízech budeme pokračovat, snad Barrandem a Nerudou. Rádi bychom po kvízu slyšeli Vaše hodnocení. Další věcí je, že je nás málo. Potřebovali bychom další herečku, aby si naše jediná (Jitka Slavičková) také trochu odpočinula. Zároveň bychom se rádi dozvěděli, jak se kvízy líbí, nejsou-li dlouhé.

Jiří Čujan

HESLA

Kolik lidí na světě mluví česky? Že musí česká Hesla vycházet třikrát??

Tak nějak se mě v dubnu 2013 nevěřícně ptala sestra Halang, která má v Ochráně na starosti *Hesla* v různých jazycích. V současnosti je těch jazyků více jak 60. A třeba angličtina je mezi nimi zastoupena dvakrát – britská a americká.

A víte, že čeština je také vůbec prvním jazykem, ve kterém byla *Hesla* zveřejňována na Internetu? *Zadarmo jste dostali, zadarmo dejte* (Mt 10,8) – to byla idea, se kterou jsem žádal synod České provincie Jednoty bratrské o svolení zveřejňovat naše *Hesla* na Internetu. Tak nějak v roce 1995 vznikla doména dullos.cz.

Neuplynulo ani pět let a jednoty bratrské jsme měli dvě. Jednou z věcí, která nás měla ještě spojit, byla právě *Hesla*. Ale liberecká strana o nějakém jejich společném vydávání nechtěla ani slyšet. V té době se o převod *Losungen* z němčiny do češtiny starali dva naši kazatelé – Jindřich Halama sen. a Miroslav Matouš. Tisk *Hesel* na rok 2000 byl domluven s nakladatelstvím *Oliva*. Sazba už byla hotova a mělo se tisknout, ale *Oliva* se zalekla telefonátů s výhrůzkami soudů a trestů a tisk našich *Hesel* na samém sklonku roku odřekla.

Měl jsem už v počítači text *Hesel* pro Internet. Ale kdo ho v té době měl? Čtenáři chtěli i papírová *Hesla*. Na poslední chvíli jsem se musel učit počítačové sazbě v L^AT_EX_U.

Naši metodističtí sousedé měli japonský Risograph – takový trochu lepší cyklostyl. V malé komůrce v Malé Štěpánské byly kromě něj vtěsnány ještě knihařské nůžky, knihařský lis a bratr všeuměl – Vlastislav Maláč, který mě začal trpělivě vyučovat černému řemeslu. Na Štědrý den jsme měli vytištěných, snesených

a ručně naskládaných už 600 výtisků v blocích. Všude sníh, když jsem na ručním vozíku dotáhl vypůjčený knihařský lis do našeho sborového domu v Hálkově ulici.

Připadali jsme si skoro jako naši předchůdci v Kralicích, když jsme tam v Řehořově síni mezi vánočními svátky matlali zalisované bloky *Hesel* knihařským lepidlem, abychom je pak mohli vlepovat do ručně narylovaných obálek. A tak jsem ještě před Silvestrem mohl zase na vozíku všechno odvézt zpátky metodistům do Malé Štěpánské, kde jsme s bratrem Maláčem bloky ořezávali. Mimoděk jsem se tak (k nevelké radosti manželky) stal oním legendárním převozníkem – a dosud se nenašel jiný, který si nechal do ruky vrazit to veslo. Tedy *Heslo*.

Stali jsme se součástí ČCE a já si říkal, že bychom do ní měli také něco přinést, a nejenom jenom brát. Co jiného, než *Hesla JB*? Jejich náklad se rázem zněkolikanásobil a sbory ČCE jsou dnes jejich největšími čtenáři a odběrateli. Možná jsme jednou z mála evangelických tiskovin, která si na sebe vydělá – bez jakýchkoli darů, příjmů z reklam, grantů a dotací. Ale zpět k nadpisu článku:

Bratru Maláčovi jsem na oplátku každoročně poskytoval text našich *Hesel* a on na jejich základě redigoval tzv. *Ranní chvilky* – ochranovská *Hesla* s výklady, která ECM řadu let vydávala. Po několika letech byl z této funkce odejit, ECM se nějak dohodla s dalšími denominacemi Leuenberské konkordie a začali *Hesla* s výklady vydávat pod názvem *Denní čtení*. Pro jejich první vydání v roce jsem Janě Křížové, která je rediguje, dodal text našich *Hesel* od Mirka Matouše tak, jak jsem jej poskytoval dříve pro *Ranní chvilky* – avšak redaktorka s našim výběrem překladů spokojena nebyla a obrátila se přímo na Ochranov. A tehdy ta nechápavá reakce našich německých bratří a sester – opravdu je nutné, převádět *Losungen* z němčiny do češtiny ve třech verzích? Nemohou české církve leuenberské konkordie přebírat texty od nás tak, jako dříve?

Asi nemohou. I když jsem tím vědomě podpořil svou konkurenci, vyjádřil jsem k tomu svůj souhlas. My nejsme majiteli slova božího. A každý jeho překlad je zároveň jeho výkladem. Jsem vděčný za svobodu, kterou v tom máme, za to množství překladů Bible – a tak musím respektovat i to, že ne všem se musí líbit výběr těch překladů, které v našem vydání *Hesel* máme.

A není to jednoduché. Naprostá většina biblických veršů v německých *Losungen* vychází z nedávno (2017) znovu revidovaného Lutherova překladu a jenom malá část z dalších překladů – z revize Lutherova překladu z roku 1984, z *Zürcher Bibel 2007*, *Gute Nachricht Bibel* či z *Einheitsübersetzung*. Vydání našich *Hesel* vychází nejčastěji z Českého ekumenického překladu. Ale ne vždy se jeho intence shoduje s pojetím Lutherovým. A resonance mezi starozákonním *heslem* a novozákonním *lehrtextem* se pak také lehce vytrácí. V takových případech saháme k těm českým překladům, které více korespondují s německou předlohou.

A navíc – Mirek Matouš je básníkem. Ve svých téměř 98 letech je možná nejstarším stále aktivním českým básníkem, spisovatelem a překladatelem – kaž-

dým rokem vydá alespoň jednu novou básnickou sbírku či knihu. Metricky věrně přebásňuje např. německy píšící mystiky – původně lutherána Johanna Schefflera (Angelus Silesius, 1624–1677), jeho předchůdce, lutherána Daniele Czepka von Reigersfeld (1605–1660), či starodávnou píseň o zrnku hořčičném, připisovanou mistru Eckhartovi (1260–1327). A uvažme, v celé ochranovské sbírce asi osmnácti set starozákonních veršů jsou nejvíce zastoupeny žalmy. Mirkovi velmi leží na srdci poetická stránka textu, a tak pečlivě vybírá z asi deseti dostupných překladů žalmů ten nejpříhodnější.

Petr Heřman

PROSBA O MODLITBY

Ahoj kamarádi,

opět vás zdravím s prosbou o modlitby za naše bratry a sestry, kteří jsou pronásledováni ve svých zemích, protože věří v Krista.

Těch zemí není až tak málo, jak by se nám tady že svobodného Česka mohlo zdát. V poslední době opět sílí tlak na věřící například v Číně. Zajímavé ale je, že tyto těžké životní situace víru posilují, zatímco pohodlí a blahobyt ji oslabují. Podzemní (tedy zakázaná) církev v Číně roste, přestože těm, kteří uvěří, hrozí mučení, věznění atd.

Naproti tomu nám tady v Evropě pronásledování nehrozí, ale lidi se zde k Pánu Bohu obrací mnohem méně, spíš tady převažují ateistické názory (že Bůh není), nebo názory, že bůh jsme my a naše tělo, které je třeba uctívat, rozumět mu a hýčkat si ho. Nevíme však, jak dlouho si budeme v takovém pohodlí žít, a proto je třeba se na pronásledování připravovat. A jednou z příprav může být modlitba za pronásledovanou církev.

Organizace HLAS MUČEDNÍKŮ, která m.j. informuje o křesťanech, kteří trpí, píše: „Když se zeptáte svých sourozenců z pronásledované církve, co nejvíc potřebují, neuslyšíte o penězích, nebo ochraně před pronásledovateli. Odpoví, že potřebují MODLITBY, ABY MOHLI SLOUŽIT KRISTU UPROSTŘED PRONÁSLEDOVÁNÍ.“

A TADY JE PĚT ZPŮSOBŮ, JAK SE MODLIT ZA PRONÁSLEDOVANÉ KŘEŠŤANY:

- 1) Modli se, aby cítili Boží přítomnost – vždyť Bůh řekl: *Nikdy tě nepustím, nikdy se tě neřeknu.* (Žd 13,5)
- 2) Modli se, aby viděli dveře, které Bůh otevírá pro svědectví o NĚM: *Modlete se také za nás, aby Bůh otevřel dveře našemu slovu, abych mohl zvěstovat slovo Kristovo, pro než jsem teď ve vězení.* (Kol 4,3)

- 3) Modli se, aby bylo schopni odpustit a milovat svoje pronásledovatele: *Já však pravím: milujte své nepřátele a modlete se za ty, kteří vás pronásledují.* (Mt 5,44)
- 4) Modli se, aby zažívali radost z Hospodina, a to i v utrpení: *A oni odcházeli z velerady s radostnou myslí, že se jim dostalo té cti, aby nesli potupu pro jeho jméno.* (Sk 5,41)
- 5) Modli se, aby věděli, že ty a další křesťané se za ně modlí: *Děkuji za tebe Bohu, kterému sloužím s čistým svědomím jako moji předkové, když na tebe neustále myslím ve svých modlitbách ve dne i v noci.* (2Tm 1,2)

převzato z časopisu Kroky

SEZNAMTE SE!

s Martinem Pincem sr.

■ *Dáňa Pinc: Ahoj táto!*
Martin Pinc: Ahoj Dáňo!

■ *Chtěl bych si s Tebou takhle veřejně popovídat o Tobě a Tvé profesi. O architekty je v této době myslím nouze a já chci svým branickým bratřím a sestrám v Pánu představit jednoho poctivého. Nedávno jsem zjistil – a docela mě to mrzelo – že lidé sice vědí, že se ve sboru vyskytuje David Vávra, už ale moc neví, že je zde také Martin Pinc. Tedy je pravda, že Ty vlastně nejsi členem branického sboru, Tvé čtyři děti však už ano, tak si myslím, že nebude nepatřičné zanechat otisk v branickém periodiku... Začněme zlehka: Vypočti nám, táto, prosím nějaké své koníčky. Čím se tak rád zabýváš ve volném čase?*

Moje koníčky? Jsem hlavně velký čtenář. Dříve jsem také psal články na internetu (blog), ale toho jsem už nechal. Rekreačně sportuji – v zimě mám v oblíbené běžky a lyže, v létě pěší vycházky

a občas výlety na kole. Rád také trávím čas s rodinou – ženou a dětmi, společně hrajeme oblíbené společenské hry (Závazky, Krycí jména), zajdeme na bowling, houbaříme, apod.

■ *Tak mě napadá: jak jsme se, táto, vlastně jako rodina Pincova dostali do kontaktu s branickým sborem?*

V kontaktu s branickým sborem jsme už opravdu hodně dlouho. Více než 30 let. Dodnes si pamatuji na první kázání, která jsme tu vyslechli – na Květnou neděli v roce 1985. Kázal tehdy Luděk Rejchrt. Vlastně nechybělo mnoho, abychom se stali členy tohoto sboru, zvláště když v přibližně stejné době do něj vstoupili naši blízcí příbuzní (Aleš a Eva Hoznauerovi).

Vzájemné kontakty pak zesílily od 90. let, kdy naše děti začaly jezdit na Pecku, kde se postupně vystřídaly skoro všechny. Záhy tam (i ve sboru) pak půsily i jako vedoucí, a když začaly stu-

dovat vysoké školy v Praze, tak celkem přirozeně přešly do tohoto sboru z původně mateřského v Ostrově nad Ohří. Pro některé děti byly pobyty na Pecce přímo osudové – dvě dcery díky vzta- hům, které tam navázaly, našly v branic- kém sboru své manžele. Jsme opravdu rádi, že velká část našich dětí našla v Bráníku svůj duchovní domov.

■ *Řekni prosím ve zkratce něco o své duchovní cestě. Víru jsi nezdědil po svých rodičích, že? Je evangelická církev Tvou první a zatím poslední „stanici“ na Tvé cestě, nebo to u Tebe začalo jinde?*

Jak jsem uvěřil? Budu o tom tedy vy- právěť. Takovému vyprávění říkají křes- ťané svědectví, takže zde je příběh mého života:

Narodil jsem se rodičům, kteří byli oba žurnalisty a aktivními členy komu- nistické strany. Můj otec byl dokonce voják z povolání, politruk působící mezi československými vojenskými sbory, které byly vyslány jako součást míro- vých vojsk OSN do Koreje a šéfredaktor vojenského periodika. Patřili k oprav- dové komunistické elitě... Jenže po ná- vratu z mise v Koreji byl otec obviněn ze zrady komunistických ideálů a a pod tlakem okolností (prý mu hrozili Sibiří, pobytem bez návratu) spáchal sebe- vraždu. Někdy si říkám, jestli by se můj otec nerozhodl jinak, kdyby věděl, že mne s mojí maminkou právě před ně- kolika týdny počali. Moje máma se po zprávě o smrti otce psychicky zhroutila a strávila několik měsíců v blázinci. Pak se z toho nějak dostala, ale vzpomínala na těch pár let svého manželství jako na dobu vrcholného štěstí ve svém ži-

votě, štěstí, které se již nikdy nevrátilo. Pracovala v rozhlase ve zpravodajství na docela odpovědné funkci a své práci do značné míry podřídila rodinný život – svěřovala mou starší sestru a mne do péče „tety Fanyanky“ – paní na hlídání. Na své dětství a dospívání vzpomínám jako na nepříliš šťastné období – byl jsem neprůbojně dítě, navíc postižený silnou koktavostí, takže jsem byl hodně zamindrákovaný a bez sebevědomí. Ma- minka získala závislost na alkoholu, za- čala ho míchat s prášky, a nakonec nám se sestrou nezbylo, než jí přinutit, aby začala protialkoholní léčbu. Poté s pi- tím opravdu přestala, ale silné kouření způsobilo, že předčasně zemřela na ra- kovinu (ve věku 53 let).

To už jsem absolvoval střední (SUPŠ) a vysokou školu (4 ročníky FA ČVUT a další 3 na škole architektury AVU), ože- nil se, a byl zrovna na vojně. Na vysoké škole jsem měl několik vynikajících přá- tel, mezi nimi skvělého znalce historie Tomáše, který byl již jako student VŠ pokládán ze jednoho z nejlepších od- borníků na raně středověkou architek- turu. Tomáš se vždy vyznačoval velmi pronikavým intelektem, ale i břitkým humorem a inklinací k dekadentnímu umění, a nebál se ani dávat najevo své náboženské cítění, ale nikdy o svém křesťanském smýšlení nemluvil. Pak se to najednou změnilo. Temné struny jeho povahy zmizely a začal nás zvat na různé křesťanské programy, hlavně do „mládeže“ ve sboru v Kobylicích. To bylo v době, kdy už jsme měli před svat- bou, a na některé programy, kam nás zval, jsme zašli.

Byl jsem tehdy člověk s dost podobnými názory, jako kdokoli z dnešní mladé generace. Zajímal jsem se o ekologii (tehdy byly hodně diskutované „Meze růstu“ – šířily se ale tajně – „samizdatem“), byl znechucený politickou situací, ale na osobní rovině vlastně spokojený – prožíval jsem velmi příjemné životní období. Když jsme poprvé navštívili ty programy mladých křesťanů, hned mě něco na nich zarazilo. Jako většina lidí jsem pokládal Bibli za mýtus, připadalo mi, že historiky v ní zapsané (které mě nikdy moc neoslovily a tak jsem o nich neměl ponětí) mají pro ně úplně jiný význam. Mluvili o těch biblických postavách ne jako o pohádkových bytostech, ale přemýšleli o tom, co dělali, jak reagovali na situace, ve kterých se ocitli – a mimoděk mne přitom zahanbovali svou hlubokou znalostí Bible a jejího dobového pozadí. Začínal jsem si uvědomovat, že jsou schopni o spoustě věcí uvažovat velmi nezávisle a originálně, nespokojují se povrchními soudy. Přestože někteří z nich byli třeba jen vyučení zahradníci, měli jakousi zvláštní vnitřní hloubku... která mi chyběla. Můj příznivý dojem z první návštěvy mládeže byl ale téměř smazán snahou nějakého mladého horlivce nás na odchodu ze sboru přimět k vyznání víry v Krista.

Na nějakou dobu jsme do sboru téměř přestali chodit, ale Tomáš jako můj důvěrný přítel mi byl za svědka na naší svatbě. Brzy poté se nám narodil Vojtěšek, úspěšně jsem dokončil studia diplomním projektem a státnicemi, a narukoval na vojnu. To byla pro mou ženu doba velikého trápení, já jsem prožil

nesmírný smutek, když jsem se dozvěděl (při nástupu do služby „dozorčího v autoparku“) o smrti své maminky. Cítil jsem nesmírnou prázdnotu a lítost – také proto, že jsem věděl, že odcházela z tohoto světa zcela rezignovaná, opouštěná, sama v nemocnici a bez jakékoli naděje...

Vrátil jsem se po roce z vojny a byli jsme šťastní – měli jsme vlastní byt (to bylo za komunistů terno) a svou malou domácnost, narodila se nám Bárunka, a vše vypadalo skvěle. Náš přítel Tomáš nás stále navštěvoval, četli jsme spolu Bibli a diskutovali o tom, co čteme. Také se za nás modlil. Jednou večer přišel s tím, že chtěl sice jít na jakousi evangelizaci u baptistů, ale něco ho táhlo k nám. Začal nám tehdy číst pasáž z proroka Izajáše, 53. kapitolu, na kterou už nikdy nezapomenu:

„Kdo uvěří naší zprávě? Nad kým se zjeví paže Hospodinova? Vyrostl před ním jako proutek, jak oddenek z vyprahlé země, neměl vzhled ani důstojnost. Viděli jsme ho, ale byl tak nevzhledný, že jsme po něm nedychtili. Byl v opovržení, kdekdo se ho zřekl, muž plný bolestí, zkoušený nemocemi, jako ten, před nímž si člověk zakryje tvář, tak opovržený, že jsme si ho nevážili. Byly to však naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal, ale domnívali jsme se, že je raněn, ubit od Boha a pokořen. Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni. Všichni jsme bloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou, jej však Hospodin postihl pro nepravost nás všech.

Byl trápen a pokořil se, ústa neotevřel; jako beránek vedený na porážku, jako ovce před střihači zůstal němý, ústa neotevřel. Byl zadržen a vzat na soud. Kdo pak pomyslí na jeho pokolení? Vždyť byl vyťat ze země živých, raněn pro nevěrnost mého lidu. Byl mu dán hrob se svěvolníky, s boháčem smrt našel, ačkoli se nedopustil násilí a v jeho ústech nebylo lsti. Ale Hospodinovou vůli bylo zkrušit ho nemocí, aby položil svůj život v oběť za vinu. Spatří potomstvo, bude dlouho živ a zdárně vykoná vůli Hospodinovu. Zbaven svého trápení spatří světlo, nasytí se tím, co zakusil. „Můj spravedlivý služebník získá spravedlnost mnohým; jejich nepravosti on na sebe vezme. Proto mu dám podíl mezi mnohými a s četnými bude dělit kořist za to, že vydal sám sebe na smrt a byl počten mezi nevěrníky.“ On nesl hřích mnohých, Bůh jej postihl místo nevěrných.“

Najednou mi to došlo. To byly moje nevěrnosti a nepravosti, které nesl. To kvůli mně musel zemřít. Byl to večer, kdy se nás – mé ženy i mně – Duch svatý hluboce dotkl a Tomáš nás bez jakéhokoliv nucení, nebo přemlouvání, vedl v modlitbě pokání a přijetí Ježíše Krista jako našeho Pána a Spasitele. Začali jsme pravidelně chodit do sboru, který navštěvoval (byl to tehdy sbor ČCE Na Maninách), a za několik týdnů poté jsme byli pokřtěni, vyznali veřejně svou víru v Ježíše Krista – a tak „přešli ze smrti do života“ a připojili se k tělu Kristovu. Vždy pro nás bylo důležité, abychom nebyli pokud se týká víry, úzkoprsí, neměli jsme nikdy žádné problémy se stýkat s křesťany z jiných církví, ba naopak. To

bylo možná i tím, že v tomto směru nemáme žádnou rodinnou tradici, a tedy ani předsudky.

■ *Na začátku jsem nakouzl naši rodinu. Pochlubíš se, kolik máš dětí? A čím se ty starší zabývají?*

Byli jsme s ženou Milanou požehnaní celkem deseti dětmi a naše děti jsou pro nás opravdu zdrojem velké životní radosti. Všechny starší naše děti vystudovaly nebo ještě studují vysoké školy, ale především to jsou slušní a zodpovědní lidé. Nejstarší Vojta je grafický designer, ilustrátor, animátor a kromě toho učí na umělecké škole. Barbora vystudovala sociologii, provdala se a má 2 děti (Karličku a Barunku), a pak změnila obor – učí teď děti. Alžběta vystudovala medicínu, také s provdala a má také 2 ratolesti (Danielku a Toničku). Daniel vystudoval VŠE a zároveň několik oborů na konzervatoři – také se nedávno oženil a narodil se mu syn Dorian. Další syn Martin dokončuje studia geografie na přírodovědecké fakultě. Pak následuje Eva, která studuje stomatologii a po ní Markéta, jež letos začala studia na VŠE. Zbývají studenti gymnázia Adam a Alenka a nejmladší předškolák Míša.

■ *Jak jsem zmínil, Tvá profese je architektura. Je něco, na co se specializuješ v rámci své práce?*

Nemohu tvrdit, že bych se přímo na nějaké typy staveb specializoval, ale v průběhu své profesní kariéry jsem hodně inklinoval k projektům staveb v sociální sféře. Několik desetiletí jsem spolupracoval se spolkem Naděje, pro které jsem projektoval hodně staveb (většinou šlo úpravy existujících pros-

tor pro ubytování bezdomovců). Projektují také rodinné domy, školky, administrativní budovy.

■ *A jaké jsou stěžejní minulé projekty Tvé kariéry? Na co jsi zvláště hrdý?*

Projekt, kterého si nejvíc cením, byl Dům Portus – komunitní centrum pro seniory na Starém Městě v Praze. Je to místo setkávání pro lidi dříve narozené, jehož cílem je povzbudit seniory k aktivnímu způsobu života. Velmi důležitý byl pro mne také Dům pro seniory – staré bezdomovce v Praze – Záběhlicích. Těchto projektů si velmi cením proto, že opravdu slouží svému účelu, že v nich

nalézají pomoc a útočiště lidé, kteří jsou dnes nejvíce ohroženi – senioři.

■ *Kdybys musel formulovat krátké (max 3 věty) životní motto, jak by znělo?*

Moje životní motto? Nejsem si jist, jestli jsem někdy nějaké formuloval. Ale, když o tom přemýšlím, velmi působivou myšlenku vyslovil přednedávněm můj tchán, profesor českého jazyka a literatury Miloš Hoznauer: „Žít tak, aby se člověk nemusel, když se na sklonku života za sebou ohlédne, za své jednání stydět.“

■ *Děkuju za odpovědi, táto. ☺*

Taky děkuju, Daňo.

GLOSA ANONYMNÍHO EVANGELÍKA

Na stránkách časopisu Protestant se již objevila řada diskusních příspěvků na téma koexistence a rozmanitosti různých proudů (konzervativních, liberálních..) v ČCE, kterou nastartoval Martin C. Putna svými osobními „Poznámkami pozdního příchodního“ (Protestant 8/2018). V naší Bráně zatím z této série vyšla jenom odpověď Jakuba Drápalá nazvaná „Konzervativní evangelíci ven?“ (Brána 1/2019 = Protestant 10/2018), která ovšem bez původního Putnova textu působí poněkud osaměle. Abychom tuto jednostrannost trochu vyvážili, přidáváme z uvedené série aspoň „Glosu anonymního evangelíka“ (Protestant 1/2019) od Alexandra Fleka, biblického překladatele a milého bratra, kterého známe i z branické kazatelny. Pro zájemce přidáváme přehled dosavadních příspěvků, které jsou v Protestantu otištěny v kompletní sérii, což si z již technických důvodů nemůžeme dovolit: Putna (Pt 8/2018) – Drápal (Pt 10/2018 = Br 1/2019) – Trusina (Pt 9/2018) – Flek (Pt 1/2019) – Šamšula (Pt 2/2019) – Mazur (Pt 3/2019).

Pozn. red.

NA OKRAJ ČLÁNKŮ M. C. PUTNY A JAKUBA DRÁPALA

Mám na mysli to, že jeden z vás říká: „Já jsem Pavlův,“ jiný: „Já jsem Apollův,“ další: „Já jsem Petrův“ a další „Já zase Kristův.“ (1K 1,12)

Škatulky. Mám to s nimi těžké. Rodem a výchovou ateista, obrácením letniční křesťan, teologickým vzděláním anabaptista, srdcem evangelík a na bohoslužby chodím nejraději k Ládovi Heryánovi do katolického kostelíka Nejsv. Trojice. Za těch 32 let od své konverze jsem poznal spoustu českých církví, sborů a společenství, mnohde jsem pobyl poměrně dlouho a mnohde se i podle svých možností snažil sloužit, přesto jsem se zatím nikde nedokázal plně identifikovat a trvale zakotvit.

Proto mě před pár týdny nadchl článek prof. Martina C. Putny, který lze považovat za jeho „evangelický coming-out“ („Poznámky pozdního příchozího“, Pt 8/2018). Známy český katolický intelektuál tu jakožto „dělník jedenácté hodiny“ veřejně oznamuje svůj vstup do ČCE – a kromě své náklonnosti k ní vyjadřuje i několik impulsů a námětů k promyšlení její budoucnosti. S Martinem jsme stejný ročník, oba z ateistických rodin, ve stejném roce jsme se stali křesťany (i když každý na jiném pólu ekumenického spektra), oba máme za sebou (poměrně divokou) charismatickou zkušenost, v posledních letech se velmi přátelíme a v mnoha věcech velmi souzníme – a oba teď ve zralém věku přistupujeme k evangelictví (i když on je i tentokrát napřed).

Putna ve svém článku uvádí nejprve tři devizy, které jej k ČCE patrně přitáhly: tato církev podle něj jako jediná u nás disponuje dostatečným teologickým pokladem *nova et vetera* (sr. Mt 13,52); nabízí „prostředí přátelské a vstřícné“, kde církev je „prostředkem... nikoli cílem“; a navíc „obstála ve společenské krizi posledních let“, takže na rozdíl např. od ŘKC „jasně stojí na straně společnosti otevřené a slušné“.

Poté přidává pět krátkých námětů k dalšímu směřování největší české protestantské církve: ČCE se podle něj „příliš spoléhá na své tradiční struktury“; nedostatečně využívá svůj potenciál „být integračním prostorem všeho nekonzervativního, neklerikálního, nefundamentalistického křesťanstva napříč denominacemi i mimo denominace“; potřebuje do svých vetera zahrnout celý „kontinuální proud křesťanství jiného-než-mocenského, jiného-než-institučního“ od rané církve až po současnost; měla by také radikálněji konat svá nova, tj. „hlasitěji se vyslovovat ke společenským otázkám“; a konečně: měla by se „obrátit ke všem těm, kdo trpí v prostředí konzervativním a klerikálním, a říci jim: Pojdte ke mně všichni...“

Karl Rahner před lety přišel s konceptem anonymního křesťanství. Tomáš Halík se v tomto smyslu opakovaně označil za „anonymního jezuitu“ – a mohu-li si tuto řečnickou figuru vypůjčit, sám se považuji za (alespoň prozatím) „anonymního evangelíka“. Jako aktivní člen facebookové skupiny Přátelé ČCE, jako častý návštěvník i občasný kazatel na evangelických bohoslužbách, ale zároveň dosud jako outsider, pokud jde o členství v ČCE, jsem Putnovy „poznámky pozdního příchozího“ četl s nadšeným pocitem, že bych podepsal ka-

žde jeho slovo. Jeho vize ČCE nikoli jen jako jedné denominace mezi mnoha jinými, ale jako laskavého a přátelského „integračního prostoru“ křesťanství ne-klerikálního, ne-institučního a ne-mocenského (a v tomto smyslu tedy ne-konzervativního) mě vyloženě nadchla: takového prostoru bych určitě chtěl být součástí, takový prostor bych ze všech sil chtěl pomáhat vytvářet, do takového prostoru bych chtěl zvát své věřící i nevěřící přátele – duchovní hledače a bezdomovce.

O to více mě překvapila ostrá reakce na Putnův článek ze strany Jakuba Drápal (,,Konzervativní evangelíci ven?“ Pt 10/2018). Jakub, kterého znám jako laskavého a upřímného křesťana z Braníka a inteligentního diskutéra na facebooku, pojal Martinův text jako útok proti teologicky konzervativním věřícím mezi evangelíky a vystoupil na jejich obranu. Píše, že některé Putnovy poznámky jsou „problematické a až nepřátelské vůči ... konzervativním proudům v církvi“. Prý sice „zní pěkně – schovává se ale za nimi více, než je zdrávo“. Putna údajně volá po „konfrontaci konzervativních proudů a obecně obracení se proti konzervativcům“ a dokonce snad navrhuje „kampaň proti konzervativním názorům v evangelické církvi“, což by „jistě vedlo k odchodu mnohých členů do konzervativnějších církví.“

Jakub Drápal toto údajné vyhánění konzervativců samozřejmě odmítá, neboť, jak správně vyzdvihuje, ČCE „je dlouho domovem pro konzervativce i pro liberály“. Domnívám se ale, že jeho vehementní obrana proti takovému vyhánění je zbytečná a zcela pomýlená. Pramení totiž (jak Drápal sám ve svém textu připouští), „z nedostatečně vymezeného pojmu konzervativce“. Zatímco Putna zjevně mluví o konzervatismu politickém, kulturním a sociálním, Drápal brání (osobitě chápaný) konzervatismus teologický. V jeho pojetí je konzervativce ten, kdo „navazuje na pietistickou tradici, klade velký důraz na Bibli a snaží se žít podle ní.“

Pomiňme, že pietisté byli ve své době všechno jiné než konzervativci a že ani Putnovi či liberálním teologům by neměl být upírán důraz na Bibli a snahu žít podle ní. Jde tu hlavně o to, že Putna odmítá zcela jiný konzervatismus, než jaký Drápal hájí. Když Putna vidí v ČCE prostor pro „nekonzervativní křesťanství“, přidává vysvětlující adjektiva: přátelské, vstřícné, neklerikální, nefundamentalistické, jiné-než-mocenské, jiné-než-instituční, společensky angažované. To přece není nic proti pietismu a už vůbec ne proti Bibli a snaze žít podle ní! Stačí vzpomenout na anglického pietistu Williama Wilberforce nebo na amerického baptistu M. L. Kinga, které jejich „důraz na Bibli“ a „snaha žít podle ní“ vedly k zásadním střetům se společenským a politickým konzervatismem jejich dnů. Jejich biblický konzervatismus je motivoval ke společenskému liberalismu: bojovali za osvobození („liberation“) těch, kdo byli „obtíženi břemeny“ tehdejších tradičních poměrů.

Když tedy Putna říká, že je potřeba „odložit zdvořilost ve vztahu ke konzervativním, klerikálním a fundamentalistickým proudům“, ocitá se v podobné konfrontaci jako Wilberfoce a King: naráží na „šeredné, totiž ultrapravicové politické konotace“ takových postojů (často podpíraných rádoby zbožnými řečmi o tradičních hodnotách). Dokládá to konkrétním příkladem: představitelé ČCE by neměli ze zdvořilosti kráčet v čele fašizujících průvodů, jsou-li do nich jinými náboženskými představiteli přizváni. To je, oč tu běží. Putna nevyzývá liberální evangelíky, aby odložili zdvořilost vůči svým konzervativním souvěrcům a vyštípali je z církve. A rozhodně nikoho nevyzývá, aby přestal číst Bibli a řídit se podle ní.

Souhlasím s Jakubem Drápalem, že máme problém s vymezením pojmů. Je to vidět i tam, kde se ve svém textu dotýká údajných „představ liberálů o tom, že není potřeba takřka žádných pravidel či doporučení, jak vést život“. To by asi málokterý liberální evangelík podepsal. Mícháme hrušky s jablky, teologii s politikou, jeden o voze, druhý o koze, jeden Pavlův, druhý Apollův. Co s tím? Příjemnějším si dejme na tyto škatulky pozor. Nedávejme druhým nálepky, se kterými se neztotožňují, nevkládejme jim do úst postoje, které nezastávají, a nebraňme se proti útokům, které se nekonají.

Možná by ale stálo za to vůbec tyto matoucí pojmy nepoužívat. Sám mám spoustu (ultra)konzervativních přátel v Kristu, kteří mě odepsali jako liberálního odpadlíka a volnomyšlenkáře. Na druhé straně jsem pro spoustu kovaných evangelíků nadosmrtní fundamentalistický evangelikál, potrhlý charismatik a nevím, co ještě. Co tedy jsem: evangelík, nebo evangelikál, konzervativec, nebo liberál? Záleží, koho se ptáte, já se ale s žádnou z těch nálepek neztotožňuji. Jsem křesťan, jsem člověk, jsem já. V době, kdy je naše společnost záměrně a intenzivně rozdělována konfrontačními nálepkami, v době, kdy se za „konzervative“ považují např. komunisté a různé nahnědlé okamůry, a za „liberály“ naopak třeba příznivci demokracie a lidských práv, už tyto termíny nejsou k ničemu. Jen nás rozdělují na farizeje a saduceje, na my versus oni, v nejsmutnějším případě na lepšo- a horšokřesťany. Co kdybychom se jako sourozenci v Boží rodině tomuto diabolickému rozdělování vzepřeli? Co kdybychom zkusili žít jako občané alternativní polis, jako členové Boží rodiny, o které se dá říct (mohu-li parafrázovat apoštola Pavla): „Není tu už rozený evangelík nebo pozdní příchozí, pražský kavárník nebo vesničan, pravičák nebo levičák, konzervativec nebo liberál – všichni jste jedno v Kristu Ježíši.“ (sr. Gal 3,28)

A to je myslím přesně to, o co jde Putnovi i Drápalovi. Mně také – a asi nám všem.

Alexandr Flek

NAVARSKÝ DIALEKT

Nedávno jsem se rychle nadchl internetovým projektem Čeština 2.0 a neméně rychle jsem vystřízlivěl. Idea se mi líbí, uživatelé přidávají nová česká slova a uvádějí jejich význam a použití. Z provedení jsem ovšem nebyl nadšený, bylo tam až příliš mnoho vulgarit. Nelíbilo se mi ani to, že v „mých“ slovech autoři prováděli úpravy, přitom jsem si na textech dal záležet. Proto jsem si zavedl vlastní databázi, jež obsahuje výhradně moje slova. (Pár z nich jsem na internetu zveřejnil a nevylučuji, že některá další mezi tím mohl objevit i někdo jiný.) Zveřejňuji z ní jen menší část. Snad tu povedenější, ale náš vkus se může lišit. Byl jsem nedůsledný a přidal jsem i několik existujících slov či jejich spojení, ovšem s novými významy. (Starší generace si možná vzpomeneu na slovník Mikrofóra.)

David Navara

- **SLADOMOR** – epidemický výskyt diabetu druhého typu. *V naší civilizaci se kvůli nesprávným stravovacím návykům šíří sladomor.*
- **SEDÁTOR** – senátor ve výkonu trestu. *David R. je nejznámějším českým sedátorem.*
- **KOCOVNÍK** – člověk, který v noci putuje po hospodách a opíjí se tam. *Ráno jsem na ulici potkal tři potácející se kocovníky.*
- **KRADITNÍ KARTA** – karta s nevýhodnými podmínkami. *Lituji, že jsem si tu kraditní kartu pořídil, na poplatcích zaplatím celé jmění!*
- **LOTRIE** – podvodná loterie. *Hlavní ceny v lotrii vyhráli přátelé jejího zřizovatele.*
- **DENTÁLNÍ ANOREXIE** – porucha příjmu potravy, způsobená nepřítomností zubů nebo jejich špatným stavem. *Kvůli dentální anorexii zhubla o 10 kilogramů.*
- **DEKADENT** – člověk s deseti zuby. *Dříve se o sebe staral a chodil k zubaři, ale teď je z něj úplný dekadent!*
- **KONTINENCE** – schopnost udržet moč. *Pacient je po operaci opět kontinentní.*
- **PANDACEA** – zapůjčování pand jako univerzální prostředek čínské diplomacie (z lat. panacea – všelék). *Nejosvědčenějším čínským prostředkem na zlepšení mezinárodních vztahů je pandacea.*
- **PIVNOST** – živnost spojená s pivem, obdobně pivnostník. *V České republice působí mnoho drobných pivnostníků.*
- **SOSIALISMUS** – požadavek spravedlivého přístupu k alkoholu pro všechny. *Hlavním heslem socialismu je: „Každému podle jeho potřeb.“ Ideály socialismu s lidskou tváří se nepodařilo naplnit.*
- **HYPOKRITOVA PŘÍSAHA** – pokrytecká přísaha (od latinského „hypocrita“ – „pokrytec“). *Ty té jeho hypokritově přísaze věříš?*
- **KLEPMISTR** – šířitel pomluv. *Tomu nevěř, je to známý klepmistr!*
- **CASTROLOG** [kastrolog] – prognostik se specializací na Kubu. *Castro-*

- log se snaží předpovědět politický vývoj ostrova.*
- **ZVOREČEK** – nesprávný vzoreček. *Kvůli dvěma zvorečkům jsem dnes dostal čtyřku z matematiky.*
 - **RADOSTA** – optimistický starosta. *Odcházejícího starostu vystřídala radostka z jiné strany. (obdobně se tvoří slovo „mladosta“)*
 - **PROTIVIZORNÍ** – neobsahující vizi. *Vláda kvůli nedostatku času opět přijala protivizorní opatření.*
 - **NEPSAVOST** – spisovatelova tvůrčí krize. *Známý spisovatel v poslední době trpí nepsavostí.*
 - **ZLÉVY** – špatné zprávy, zejména televizní. *(Výraz mého dědy. Nechci si kazit náladu sledováním zlév.)*
 - **MARXIPES** – přísný učitel marxismu-leninismu. *Všechny zkoušky jsem snadno složil, jen marxipes mne nechtěl nechat projít.*
 - **CESTAMENT** – závět, pořízená před dlouhou cestou. *Dobrodruh v cestamentu odkázal majetek své rodině a následně se vydal na cestu kolem světa.*
 - **TLACHOVY MLUVČÍ** – tiskový (slovensky „tlačový“) mluvčí, který dezinformuje
 - **TISKOVYMLUVČÍ** – mluvčí, poskytující tisku nepravdivé informace. *Tiskovýmluvčí podala několik protichůdných vysvětlení.*
 - **GÓLIÁŠ** – zavalitý fotbalový (hokejový, ...) útočník. *Proti brankáři se řtil góliáš s míčem.*
 - **FOTBAROVY FANOUŠEK** – člověk, který rád sleduje fotbal v baru.
 - **SOVĚTSKY ODVAZ** – rozpad SSSR.
- Sovětský odvaz znamenal konec jedné éry.*
 - **FRAKONOŠ** – člověk, který nosí obleky.
 - **ZÁPLATNÉ** – pozdě zaplacené předplatné. *Záplatné obvykle bývá vyšší než předplatné.*
 - **PEDOFOB** – člověk, který se bojí dětí nebo je nemá rád. *Nehrajte si pod jeho okny, je to známý pedofob!*
 - **HANBURGER** – ostudně připravený hamburger. *Za takový hanburger je škoda peněz!*
 - **PLAČENKA** – tlačěnka s velkým množstvím cibule. *Při konzumaci plačenky jsem začal slzet.*
 - **NEPLACEBO** – placebo, jež je plně hrazené pojišťovnou.
 - **FEFERKA** – veverka z česko-německého nebo česko-rakouského pohraničí (další verze: veverka s velmi ostrými zuby).
 - **HYPERCHONDR** – člověk, který se neustále cítí zdravý a vůbec nechodí k lékaři.
 - **PREZIDENTSKÁ AMNÉZIE** – výpadek paměti nejvyššího představitele výkonné moci. *(Na údajný článek pana Peroutky se vztahuje prezidentská amnézie.)*
 - **CHEMYŠKA** – laboratorní myš.
 - **ORATORNÍ MYŠ** – kostelní myš.
 - **MUČITEL** – přísný učitel.
 - **NUDITEL** – Autor rozvláčných vlasteneckých románů v národním jazyce. *Alois Jirásek je považován za nejvýznamnějšího českého nuditele.*
 - **PRASOBRUSLENÍ** – mimořádně nepovedené krasobruslení (obdobně

- se tvoří slovo „praslice“).
- **OUŠKOVÁNÍ** – propichování ucha nebo uší v raném věku. *Mnozí rodiče nechávají své děti ouškovat.*
 - *pestřenice* – 1. psí šarvátka. *V parcích často dochází k pestřenicím.* 2. nápadně oděná sestřenice. *Líbí se ti moje pestřenice?*
 - **TROJNÍK** – další dvojník. *Diktátora často zastupoval jeho dvojník a občas i trojník.*
 - **VIRÓZUMĚT** – mít virózu; (přen.) být opilý. *Nepřišel do práce, protože virózuměl.*
 - **KYCHAVIČNOST** – silné nucení ke kýčání. *Kvůli alergiím měl potíže s kýčavičností.*
 - **CEREALISTA** – vydatný konzument cereálií
 - **CESTOVNÍ PES** – pes malých rozměrů. *Tohle je pravý cestovní pes.*
 - **PROTIKRASTINACE** – vyřizování úkolů v nejbližším možném termínu. *Nová zaměstnankyně nás všechny obtěžuje svou protikrastinací.*
 - **PILVESTR** – bujará oslava konce roku. *Pilvestrovskou noc z 31. pro-*
 - since na 2. ledna si jaksí nepamatují.*
 - **OSUDOVÉ VÍNO** – otrávený nápoj. *Rodina Medicejských se proslavila svými osudovými víny.*
 - **POKRADNÍK** – nepoctivý pokladník (obdobně pokradní). *Pokradník během svého ročního působení odcizil značnou částku.*
 - **ČOKOLÁDOVAT SE** – cpát se čokoládou. *Pokud chcete zhubnout, nesmíte se tolik čokoládovat.*
 - **NOEMOVY ARCHY** – Noemův seznam pasažérů.
 - **MOTORIK, MOTORICKY ALKOHOLIK** – člověk, který pravidelně řídí opilý. *Motorik způsobil vážnou nehodu.*
 - **ZABEDNĚNEC** – úspěšný sportovec, který se nezajímá o okolní svět („bedna“ – stupně vítězů)
 - **STRADATEL** – klient zkrachovalé banky. *Drobní stradatelé dostali jen symbolické odškodné.*
 - **VŠECHNOKRAD** (podle technokrat), **VŠEBRAVEC** – zloděj univerzál.
 - **CELOSTNÍ LÉČBA** – léčba v cele. *Zadržovaný deviant se musel podrobit celostní léčbě.* ■

INZERCE

Práci (plný úvazek) hledá členka sboru JUDr. Alena Sobotková (*1963, bytem Modřany), 2004–2019 let z oboru (péče o dítě a invalidního manžela) NJ, pokročilá, AJ mírně pokročilá, ŠpJ základy
Řidičský průkaz B, počítač uživatelsky
Introvert, důsledná, vytrvalá, vztah k hudbě, výtvarnu, zahradnictví
Tel.: 736 117 563 / 241 722 237
E-mail: alsobotk1@seznam.cz

KONTAKTNÍ INFORMACE

ÚŘEDNÍ HODINY FARÁŘE JAROSLAVA F. PECHARA
úterý 14.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ
Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4-Braník
Telefon: 244 461 037
E-mail: branik@evangnet.cz

ČÍSLO ÚČTU: I35027438/0300
Variabilní symboly:
111 křesťanská služba
222 salár
333 dar
444 Jeronýmova jednota
555 nepálský student
888 rekonstrukce kostela (plyn...)
999 úpravy sálku a zahrady pro děti

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM
na 2. straně časopisu

web: <http://branik.evangnet.cz>

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXV. ročník, číslo 4/duben 2019

Vychází každou 1. neděli v měsíci

Redakce: Katka Winkelhöferová, Jarka Pecharová

Redakční rada: Jiří Holý, Jaroslav F. Pechar

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz

Archiv časopisu: <http://branik.evangnet.cz/brana.php>

Redakční uzávěrka časopisu je poslední neděle v měsíci,
příspěvky posílejte e-mailem: branickabrana@gmail.com.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

